

AVE MARIA

JULIJ

1950

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

*
Naslov – Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

*
Naročnina – Subscription rate:
U.S.A. – \$2.50 letno
Izven U.S.A. – \$3.00 letno

*
Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

*
Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mažah in pri drugih
duhovnih opravilih.

*
Urednik – Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik – Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

*
Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

JULIJ, 1950

LETNIK 42

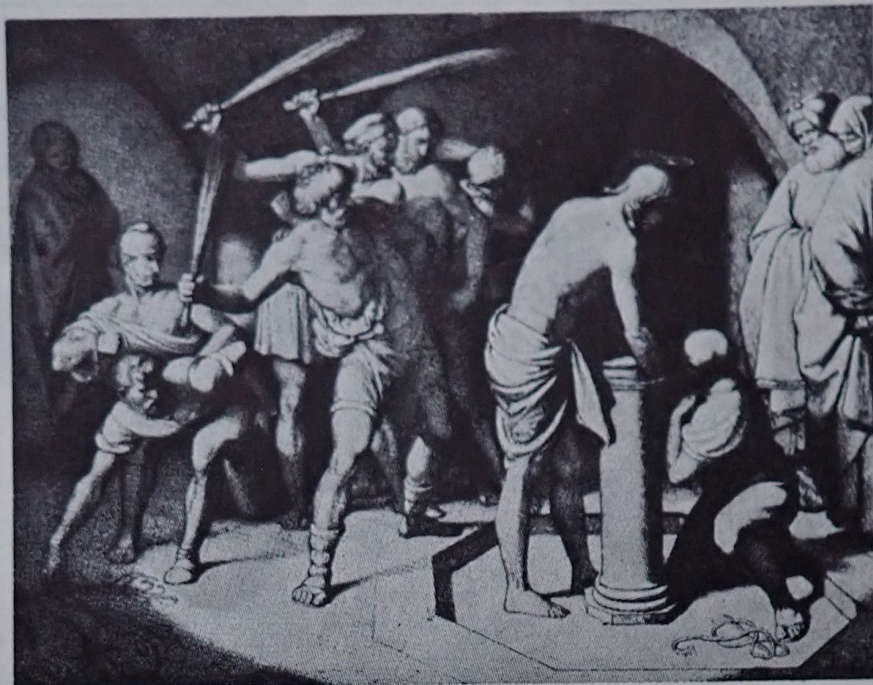
VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sv. Ana, mati božje Matere – P. Alojzij, o.f.m.	3
Pri naših sestrah na jugu – fr. Nikolaj, o.f.m.	5
Stoletnica rojstva škofa dr. Antona Mahničja – P. Odilo, o.f.m.	9
Razmišljanje o sreči – Vrhovčan	11
Romarski zvonovi – P. Odilo, o.f.m.	13
Terezija Neumann	18
Marija na Dovrovi pri Ljubljani – P. Odilo, o.f.m.	23
Cerkev v malem – P. Robert, o.f.m.	24
Lemontski odmevi – Samostanski firbec ..	26
Kramljanje na zapečku	29

Published once monthly – twice in October – by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

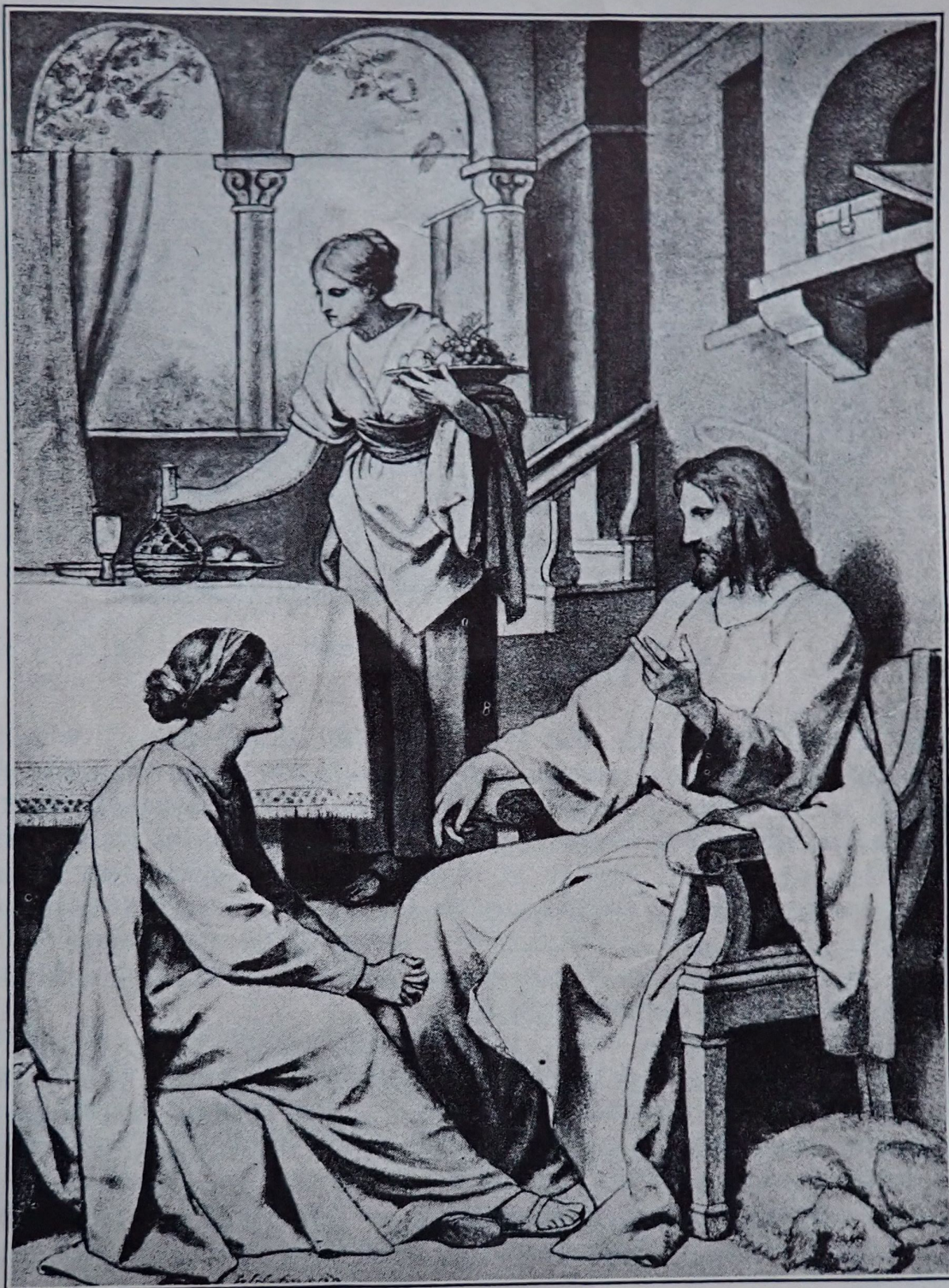

In Pilat je dal Jezusa bičati...

PRESVETOREŠNJO KRI JE BOŽJI ZVELIČAR pretil v večji meri že pri bičanju. Surovi vojaki so ga slekli, privezali k nizkemustebru, tako da je bil čezenj sklonjen, in ga tepli s palicami ali biči, to je z jermeni, ki so bili pritrjeni na palicah in obteženi na koncu s svinčcem. Bili so močni ljudje ti vojaki in Gospodu niso prizanašali. Kmalu se je pokazala kri, vedno večje kaplje so rdečile njegovo telo in padale ne zemljo. Že pri prvih udarcih se je koža razmesarila in kri je hitro pritekla ven. Večkrat se je pri takih bičanjih primerilo, da je bičanec svojim mučiteljem kar v rokah izdihnil.

Tako je torej Jezus trpel in prelival svojo kri že pred križanjem za rešenje sveta. Bičali so ga kot kakega sužnja, ko je pa bil iz kraljevega Davidovega rodu, Sin brezmadežne Device, Sin kralja vseh kraljev, pravi božji Sin. Pilatov ukaz je bila podla krivičnost, s katero se je hotel umakniti še večji krivičnosti smrtne obsodbe, toda ni šlo. Besni Judje so kar naprej zahtevali Mesijevo smrt. Krvoločnost njegovih sovražnikov se ni z bičanjem nasitila; rastla je, čim večje so bile njegove muke. In Jezus je vse to molče prestal.

Božji Učenik je pri bičanju zaslužil milost, da pravični Bog ne udari sveta z kaznijo, kakor bi zaslužil in kakor ga je kaznoval v stari zavezi. Tako je z vesoljnim potopom pokončal ves človeški rod razen pravične Noetove družine in pozneje je Sodomo in Gomoro uničil z ognjem in žveplom, posebno radi nečistih grehov. Mnogi katoliški pisatelji so mnenja, da je Jezus hotel z bičanjem zadostiti za vse nečiste grehe. Pa, kot rečeno, Bog sedaj ne udari sveta tako hudo kot v stari zavezi, ker hoče dati grešniku čas, da se spokori in spreobrne. Če se pa grešnik ne zmeni za pokoro, ga čaka strašna sodba pred večnim Sodnikom.

Marija je sedla k nogam Gospodovim in poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dala veliko opraviti s postrežbo.

Sveta Ana, mati božje Matere

- 26. julija -

JME ANA NAM JE ZNANO iz stare zaveze. Ana je bilo ime Samuelovi materi in Ana je bila tudi tista vdova, ki je do svojega 84. leta čakala v templju na obljubljenega Odrešenika. Ana pomeni po naše "milina".

O življenju sv. Ane nimamo zanesljivih poročil. V drugem stoletju ga je v tako zvanem Jakobovem evangeliju popisal neki spreobrnjeni Jud. Ker pa svete Dežele ni poznal, je zajemal iz ustnih sporočil in legend. Na njih podlagi sestavljene življenjepise so v srednjem veku zelo brali.

Verjetno je, da je bila Ana iz Levijevega duhovskega rodu. Omožila se je s sv. Joahimom. Kje sta stanovala, v Jeruzalemu ali v Nazaretu, nam ni znano. Pobožna legenda pripoveduje, da je imel Joahim veliko posestvo v Nazaretu. Ko je nekoč prišel v tempelj, ga je sramotil znanec Ruben, da nima otrok in da torej niti v svojih potomcih ne bo doživel srečnih mesijanskih časov. Joahim se je šel v samoto razjokat pred

Gospoda. Ko je njegova žena Ana o tem slišala, je še bolj vroče molila k Bogu, naj moža reši žalosti in sramote ter jima podari dete, katero hočeta posvetiti Bogu. Bog jo je notranje potolažil in tudi Joahimu oznanil radostno vest, da bosta dobila hčerko, ki ne bo le njima, temveč vsemu človeštvu v veselje.

Razodeta verska resnica pa je, da je spočetje Marije, Anine in Joahimove hčerke, bilo brez madeža izvirnega greha. Zaradi te Marijine odlike danes prisrčno čestitamo tudi njeni srečni materi Ani!

Štirinajst dni po rojstvu je Ana dala svoji hčerki ime Mirjam ali Marija. To ime različno razlagajo: Gospa, Mogočna, Razsvetljevalka, Lepa, Dišeča kot mira. V vseh teh razlagah je o Mariji kaj lepega povedano, vendar niti vsesкупaj ne morejo dodobra dopovedati, kaj je Marija. Pač se je veselila sveta Ana, ko so ji sorodnice in znanke zatrjevale, da ima mala Marija njene oči itd., da je zrcalo njene matere. Podobna pa je Marija postajala svoji materi tudi po duši. Poleg nadnaravnih kreposti je imela tudi naravne; od koga je zadnje podedovala in kdo jih je privzgojil, če ne predvsem njena rodna mati Ana, saj ima na hčer mati največji vpliv?

Predstavimo si vso ljubezen, s katero je sveta Ana šivala Mariji prvo obleko, poslušala njen zvonki smeh, spremljala njene prve korake, slišala njene prve besede. Hčerka ji

je delala samo veselje. Skrb in delo ji je vračala s spoštovanjem, ljubeznijo in poslušnostjo, s čednostmi, kakršne dotedaj še niso cvetele v človeškem srcu.

Stara poročila tudi pravijo, da sta pozneje sveta roditelja peljala Marijo v jeruzalemski tempelj in jo darovala Bogu, kot sta se bila zaobljubila, potem pa jo dala v tempeljski vzgojni zavod za deklice; v senci templja je Devica Marija gojila notranje življenje, molila in se

Sv. Ana s hčerko Marijo

udeleževala sijajnega izraelskega bogoslužja. Izvrševala je ročna dela, zlasti vezenja za tempelj. Učila se je svetega petja in glasbe, da je pri tempeljskih slovesnostih nastopala z drugimi mladimi Izraelkami. V Jeruzalemu je gotovo mnogo molila za svojega očeta in svojo mater, ker je vedela, kako prazna jima je postala hiša po njenem odhodu. Že vnaprej sta se Joahim in Ana pač veselila, ko sta se trikrat na leto odpravljala v Jeruzalem na praznike, da bosta zopet videla Marijo. Nazaj sta se vračala osamljena. A tudi to žrtev sta voljno vzela nase, ker je šlo za božjo čast in našo srečo.

Poročila molče o tem, ali je Marija dobila svojo mater še živo, ko se je kot edinka morala vrniti v rojstno hišo, da po izraelski postavi postane dedinja. Najbrž je mati takrat že počivala v svojem grobu.

Češčenje Jezusove stare matere sv. Ane se na vzhodu more zasledovati do šestega stoletja. Cesar Justinijan ji je v Carigradu postavil cerkev. Zapadni kristjani so jo začeli častiti v osmem stoletju. Njeno čast pa so posebno obudili bogoslovni razgovori o brezmadežnem spočetju Device Marije, ki so se vršili pod papežem Sikstom IV. S to Marijino častjo se je morala omenjati tudi sreča njene matere. Njen praznik so v Neaplju obhajali že v desetem stoletju. Leta 1584. so njen praznik vpeljali za vso Cerkev. Tudi vsaki torek je posvečen sv. Ani. Krščanski vzhod se je spominja en dan preje, t. j. 25. julija.

MISIJSKI NAMENI

ZA LETO 1950

JULIJ

Molimo za kristjane

v mohamedanskih deželah,

Gotovo smo v cerkvi že videli kip ali sliko svete Ane. Plemenito resnobna starka sedi na prestolu, na kolenih ima odprto sveto pismo, ob njej pa stoji deklica, Marija, in z razumnim obrazkom posluša njene besede. Naše matere jo zaupno častijo in mnogo žena nosi njeno ime. Sveta Ana je zaščitnica mater, vdov in sirot pa tudi rudarjev. Tudi ob neurjih molijo k njej.

Ni čuda, da je pobožni benediktinski opat pisal: "Nihče ne razume, nihče ne verjame, tudi ne zapopade, kako velike milosti deli dobrotljivi Bog njim, ki imajo veliko zaupanje v sv. mater Ano." Zato sipa izvolimo tudi mi sveto Ano v priprošnjico v vseh bridkostih tega življenja. Častite jo vi zakonski, ker v njenem sv. zakonu je bila rojena neomadeževana

Mati Zveličarjeva. Častite jo krščanske vdove, ker je vam prelep zgled vseh čednosti zapustila. Še posebno častite jo device, da svojo deviško nedolžnost obvarujete, ker sveta Ana je rodila Devico toliko svetosti in čistosti, kakršne svet poprej ni videl in je tudi ne bo. Najbolj pa se ji priporočajmo grešniki, ker ona je rodila Mater njega, kateri grešnike opravičuje. Marija, Mati božja je njena hči; zato je pa gotovo tako močna njena priprošnja, da pri Bogu doseže vse, kar je nam v zveličanje. Kdo bi ne verjel, da si bo s češčenjem svete Ane tudi pridobil posebno ljubezen Matere božje? Torej, častimo sveto Ano, da bomo lepše častili in ljubili tudi Marijo, njeno hčerko.

- P. ALOJZIJ, o.f.m.

Pri naših sestrah na jugu

≡≡≡ Po poročilih priredil FR. NIKOLAJ, o.f.m. ≡≡≡

ČE PREBIRAMO POROČILA, ki govore o misijonskem delu slovenskih misijonarjev in misijonark, najdemo navadno kratko pripombo, da delujejo v Južni Ameriki tudi mariborske šolske sestre. Dosti več pa - mislim - ni bilo še nikjer pisano o njih. Zdi se mi, da bi bilo prav, ko bi se vsaj malo seznanili z njihovim misijonskim delom. Zanimamo se za politiko, mlajši morda za šport in za vse mogoče, za junaško žrtvovanje rojakov in rojakinj po misijonih pa se tako malo menimo.

Misijonsko delo mariborskih šolskih sester (to so sestre, ki imajo pri nas glavni dom na gričku

Assisi v Lemontu, generalno hišo pa v Rimu, Via dei Colli 10) se je začelo leta 1931. Takratna vrhovna predstojnica č. m. Angelina Križanič je izdala okrožnico, v kateri je svojim duhovnim hčeram razodela prošnjo južnoameriških frančiškanov, naj bi sestre prevzele v njihovih misijonih vzgojo indijanske mladine. Kako so se sestre razveselile, priča dejstvo, da se jih je takoj nad sto javilo za misijone. Toda sestre je potrebovala tudi domovina in tako jih je samo kakih trideset moglo za klicem Gospoda žetve - v Južno Ameriko, kjer imajo danes samostojno provincijo.

Pa pogledjmo na kratko, kje je misijonski delokrog naših sester!

Njih delo je predvsem pomoč frančiškanskim misijonarjem in misijonarjem oblatov Brezmadežne ter vzgoja mladine. Delujejo na treh misijonskih postajah. Na postaji Laishe v severovzhodnem kotu Argentine, kjer prebiva indijanski rod Tobo, je delo že kaj organizirano in kaže že prve lepe sadove. Tudi je že postavljen precej dober temelj krščanstva z nekaj zares dobrimi indijanskimi družinami. Težji je položaj v Paragvajskem Chacu, kjer delujejo sestre med čulupijskim rodom na postajah Estero San Jose in Laguni San Leonardo. Tu so naše misijonarke sredih divjih pragozdov, daleč proč od posvetnega šuma in

Čulupi Indijanci pri misijonu "San Jose Esteros" v Južni Ameriki, kjer delujejo slovenske žolske sestre. Na dvorišču pred svojim domom, ki je iz vej spleten in s slamo pokrit, si Indijanci pripravljajo pijačo iz sadov gozdnih dreves. Posode oz. vrči, ki se na sliki vidijo, so sadovi pragozdov, ki jih Indijanci izdolbejo, posušijo in rabijo za vodo in ribjo mast. Vsak Indijanec ima svojega psa, ali še več.

civilizacije. Kljub trnjevi poti dela, po kateri hodijo že dolgo vrsto let, pa so srečne, da morejo misijonarjem pomagati zbirati razkropljene ovčice ter jih voditi v varno naročje katoliške Cerkve.

Za tako požrtvovalno delo je treba imeti zares veliko dobre volje in potrpljenja, kakor pišejo sestre. Saj težav nikoli ne zmanjka. Prva je seveda ta, da je Bog v Babilonu zmešal jezike in se narodi ne morejo več razumeti med seboj. Treba je vzeti v roke slovnico, še hujše pa je, če nimaš na razpolago niti te, da bi ti olajšala težavno učenje. A misijonar ali misijonarka bosta zaman učila domačine, če se jim ne bosta približala v njihovem jeziku. Saj se še ni nikjer zgodilo, da bi se domačini učili jezika misijonarjev in se tudi ne bo. - Naše misijonarke bi nas danes že lahko po indijansko okregale, da smo ves čas nanje tako malo mislili in jih skoraj pozabili.

Toda znanje jezika domačinov še ne zadostuje. Treba je prodreti v njihove navade in njihov značaj, če hoče misijonar, da bo delo uspešno. To pa je večinoma še bolj težavna stvar, kakor učenje jezika. Saj je toliko stvari in običajev, ki se zde tujcu smešni ali vsaj nepotrebni. Kolikšna je že razlika med mišljenjem starokrajcev in ameriškim narodom! Kaj šele med nami in ljudmi, ki živijo sami zase globoko v pragozdovih in se jim o modernem svetu niti ne sanja. Da pa je prilagoditev ali akomodacija misijonarja ali misijonarke nujno potrebna, vidimo iz sv. pisma, kako se je že sam apostol Pavel skušal prilagoditi navadam in običajem narodov, med katerimi je misijonaril, če je hotel uspeti. Saj sam piše: "Tako sem postal Judom kakor Jud, da bi Jude pridobil; njim, ki so pod postavo, kakor bi bil sam pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo, da bi pridobil te, ki so pod postavo; njim, ki so brez postave,

Sestre misijonarke perejo v reki Pikomayo, ki je eno uro vožnje s tovornim avtom oddaljena od misijona. Doma jim namreč primanjkuje vode.

ampak v postavi Kristusovi, da bi pridobil te, ki so brez postave; slabotnim sem postal slaboten, da bi slabotne pridobil. Vsem sem postal vse, da bi jih vsekako nekaj rešil (1 Kor. 20 - 23)." Zdaj si pa le predstavljajmo uboge sestre, ki morajo biti po mišljenju tako rekoč same Indijanke, če hočejo za svoje misijonsko delo žeti tudi sadove.

Vsi vemo, da je povsod up naroda mladina. Ravno tako na mladini leži upanje vsakega misijona. Saj včasih še pri otrocih nič ne dosežeš, pa boš pri odraslih? V tem vidimo veliko važnost sester v misijonih, ki se bavijo z vzgojo drobiža. S tem delom pa so seveda združene velike težave. Prva je ta, da indijanski starši svoje otroke neradi puščajo na postajo, kar je čisto razumljivo. Vsaka mati ima otroka najraje pri sebi, tudi indijanska. Druga težava, o kateri tožijo sestre, pa leži v indijanski naravi, ki ima rada prostost in je tesno pove-

zana s svobodo širnih pragozdov. V prvih letih obstoja misijonske postaje so jo mladi gojenci kaj radi pobrisali. Šele počasi so jim mogle sestre vlti vsaj malo veselja do šole, če se o kakem veselju sploh more govoriti. A z dobro voljo se da marsikaj narediti. Misijonarke vzgajajo mladino po določenem načrtu. Ker se da na nepokvarjeno otroško dušo lažje vplivati in so tudi indijanski otroci za vse dobro dovzetni, je vsa vzgoja prvih let bolj duhovno usmerjena, dočim pride pozneje na vrsto praktični pouk. Deklice se uče gospodinjstva in ročnih del, fantje pa lahko postanejo v misijonski šoli dobri gospodarji, ki bodo kot možje obdelovali še ne izrabljeno zemljo svoje dežele. - Za učiteljice je najboljši dobiček v šoli pač v tem, da se vadijo v junaški potrpežljivosti, ki pred

Indijanka pri izdelovanju preproge na najbolj primitiven način. Volno od svojih ovc Indijanke spredejo, pobarvajo in potem same sestavijo barve in motiv preproge. Na sliki se vidi tudi mreža za lov rib, ki jih Indijanke same fabricirajo, in tudi vreče za donašanje raznega gozdnega sadja.

svetom sicer ne velja mnogo, v božjih očeh pa je čisto zlato.

Da bomo imeli popolnejšo sliko o težavnem delu in požrtvovalnosti naših sester misijonark, si oglejmo še razmere, v katerih živijo rdečkožni bratje in sestre. Ako bi tudi nas življenje pripeljalo med Čulupijce nas ne bi vodila pot po modernih avtomobilskih cestah, mimo lepih mest. Indijanska bivališča niso podobna niti slovenskim gorskim va-

Misijonarke iz misijona Laishe pri Formosi pri Tobo Indijancih.

sicam, ki so povezane s svetom vsaj s kolovozom. Le zamislimo si, da hodimo daleč v gozd, sredi katerega stoji indijansko naselje: nekaj domov, spletenih iz vej v obliki kope, ki je pokrita s slamo. Seveda ni sprejemnice, kuhinje in spalnice, ampak vse en sam prostor. Vsa njihova oprema obstoji iz nekaj kož, ki služijo za ležišča. In iz preprog, ki jih pletejo pred domovi indijanske žene. Izdelava preprog je zelo preprosta. Ovčje volno spredejo, nato pa pobarvajo.

Žene same sestavijo motiv in brez pravih tehničnih pripomočkov izdelajo pravčedne stvari. Tudi je domača roba zelo trpežna. Na podoben način izdelavajo doma tudi mreže za ribolov in vreče, v katerih prinašajo gozdne sadeže, ki jim poleg mesa služijo za vsakdanjo hrano. Iz sadja pripravljajo tudi posebno pijačo. Večji sadeži, podobni našim bučam, pa jim izdolbljeni in posušeni služijo za posode, ki jih uporabljajo za hranjenje vode in ribje masti. - Ker si že ogledujemo indijansko vas, naj povem še to, da med napol oblečenimi prebivalci kar mrgoli psov; kajti vsaka ženska ima vsaj enega, če ne več. Druge dežele, druge navade...

Taka je približno slika misijona naših slovenskih misijonark, šolskih sester sv. Frančiška. Naša dolžnost je, da jih podpremo pri težavnem delu s svojo molitvijo, da bi jim Bog stal vedno ob strani in jih podpiral z milostjo. In zlasti, da bi jim poslal novih delavnih moči, ki jih tako pogrešajo. Gotovo bi bilo kako slovensko dekle pripravljeno pohiteti na pomoč južnoameriškim misijonarkam. Kongregacija mariborskih šolskih sester sv. Frančiška bi jo z veseljem sprejela.

Najlepši nagrobni govor za dobre starše je, če njih grobnico obkroža pet do deset otrok, ki v srcu in z besedo kličejo: "Bog ti plačaj, dobra mamica! Bog ti plačaj skrbni oče, za lep zgled, za vzorno vzgojo!"

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

JULIJ

Molimo, da bodo verniki ostali zvesti
Kristusu in njegovi Cerkvi.

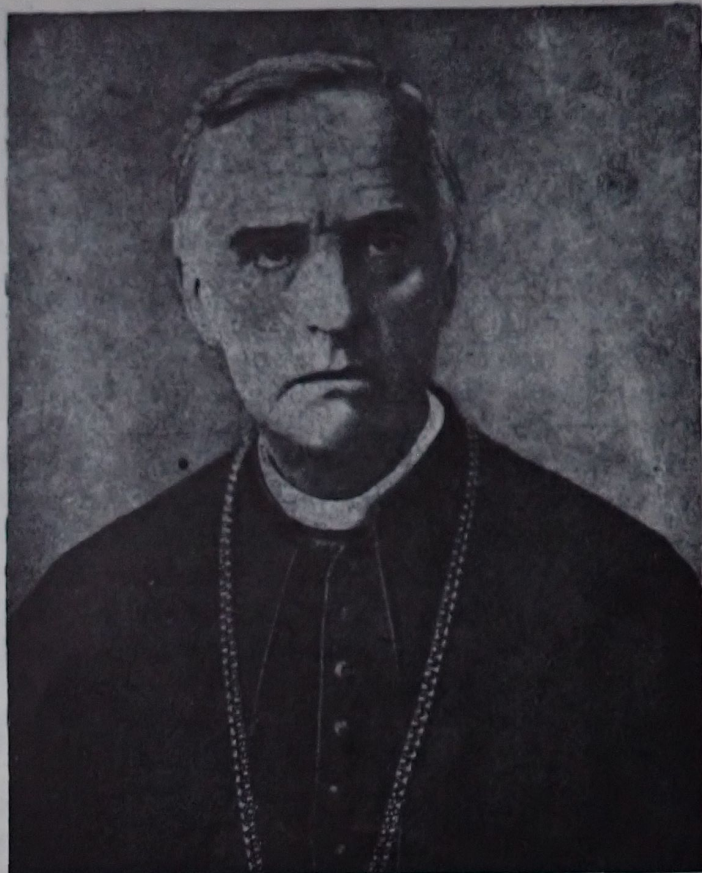
Po biografskem leksikonu

spisal P. ODILO, o.f.m.

Stoletnica

rojstva

škofa dr. Antona Mahniča

KER SMO PREPRIČANI, da se v domovini nihče ne bo spomnil oz. smel spomniti velikega slovenskega sina dr. Antona Mahniča za njegovo 100 letnico rojstva, zato naj naš list s toliko večjo ljubeznijo natisne teh par vrstic.

Anton Mahnič spada prav gotovo med največje može našega slovenskega naroda. Malo kdo je zaoral tako globoke brazde v kulturno življenje našega naroda kot škof Mahnič. Mahniča različno sodijo tudi nekateri iz njegovih vrst oz. so ga napačno sodili. Toda v zmešnjavi današnjih dni se vedno bolj jasno kaže, kako prav je imel Mahnič s svojim delom. On je bil slovenski pisatelj in katoliški filozof. Odlikoval se je v bistrem mišljenju, v obsežni izobrazbi, delavnosti in doslednosti. Vse te svoje darove je vrgel v boj za

načelno razjasnitev in katoliško obnovev. Kot prerok je videl naprej strahovite družabne prevrate, če človeštvo ne bo spoznalo, da ni rešitve zanj razen v Kristusu in v njegovi Cerkvi. Mahniču je bila idejna jasnost nad vse. Cenil je bolj vsebino kot obliko.

Mahnič je bil rojen 14. julija 1850 v Kobjilju na goriškem Krasu. (Glede dneva Mahničevega rojstva je neka zmešnjava. Imam pred seboj tri knjige, in vsaka navaja drug dan za njegovo rojstvo. Ena knjiga pravi, da je bil rojen 10. sept. 1850, druga trdi 14. sept. 1850. in tretja pravi 14. jul. 1850. Vzel sem zadnjo trditev, ki pa za njo nisem gotov.) Gimnazijo in bogoslovje je dovršil v Gorici v letih 1863. do 1875. V duhovnika je bil posvečen leta 1874. in leta 1881 je doktoriral iz bogoslovnih ved. Od

1875 do 1896 je upravljal različne službe v goriškem semenišču, najprej v dijaškem, potem pa v bogoslovnem. 16 let je bil profesor svetopisemskih ved. Proti koncu 1896 pa je postal škof na otoku Krku.

Leta 1918 je podpisal takozvano majniško deklaracijo in jedokazoval, da je za južne Slovence proti nemškemu imperializmu edina rešitev, če se združijo v svojo državo. Avstrijski ministerski predsednik mu je zato zagrozil, da "ga bo strl z vso državno močjo." Toda bilo je že prepozno. Ko je Italija zasedla Kvarnerske otoke in z njimi tudi otok Krk, je Mahnič odločno protestiral proti italjanskemu nasilju v posebnem pismu na mirovno konferenco. Odločno se je uprl italjanskemu podadmiralu, Cagniju, ker se je italjanska oblast vtikala v cerkvene zadeve v njegovi škofiji. Italjani so ga nato zvijačno izvabili na ladjo in odpeljali v Rim. Fizično strt se je po enajstih mesecih vrnil na otok Krk. Zdravja je šel iskat v Zagreb, kjer je umrl 14. decembra 1920.

Mahničevo javno delo se je začelo leta 1884, ko je vrgel v slovenske zmešnjave baklo načelnega boja. Takrat je naznanil "Dvanajst večerov", v katerih je razvil svoje nazore o umetnosti. Govoril je o trojici resničnega, dobrega in lepega, da ni nič dobro, kar ni resnično, nič lepo, kar ni resnično in dobro. Namen umetnosti je "dvigati in kazati višje ideje v vzornih podobah." In umetnost ne sme ničesar izražati, kar bi bilo krščanstvu nasprotno, ker je krščanstvo resnica.

Leta 1887. so škofje goriške nadškofije izdali skupni pastirski list proti slovenskemu liberalizmu, ker je začelo njihovo glasilo "Slovenski narod" zelo sovražno napadati papeža Leona XIII. Pisun v liberalnem listu je papeža imenoval "izvržek človeštva."

Ti dogodki so napotili škofa

Mahniča, da je začel l. 1888 izdajati list "Rimski katolik." List je posvetil, kot sam pravi, razodeti resnici, katere nezmotljiva učiteljica je rimska stolica. Braniti je hotel z njo katoliško vero slovenskega ljudstva zoper krive nauke, a je obravnaval tudi znanstvena, tudi modroslovna vprašanja, ker je naravno spoznanje pač podlaga verskemu spoznanju. Mahnič je izdajal "Rimskega katolika" do svojega odhoda za škofa na Krk. Pisal je v list po večini sam. Vsa vprašanja, ki so bila tedaj za Slovence pereča ali aktualna, je pojasneval in ocenjeval iz katoliškega vidika ali stališča. Nепrestano je kazal na polovičarski liberalizem in svaril pred filozofskimi in verskimi zmotami.

V drugi polovici 19. stol. so na katoliški strani značilni katoliški shodi pri različnih narodih. Mahnič je začel oznanjevati misel slovenskega katoliškega shoda že v prvem letu svojega lista in ni miroval, dokler ni leta 1892. res prišlo do prvega slovenskega katoliškega shoda, ki je dal katoliški organizaciji vsega javnega življenja na Slovenskem silno podlago. Začelo se je organizirati katoliško dijaštvo, mogočno se je razmahnilo katoliško politično naziranje slovenskih katolčanov in nato tudi socialno. Za zadnji dve je dal Mahnič s svojim idejnim delom neobhodno podlago, čeprav neposredno ni bil udeležen pri njih.

V istem smislu je deloval Mahnič med Hrvati, ko je postal škof na Krku.

Po svoji naravi je bil Mahnič oster, v mladosti zlasti brez ozira do sebe in tudi do drugih. Njegova raskava oblika je mnoge bolj rahlo čuteče, bolje bi rekli "kompromisarje" odbijala. Pa se moramo zamisliti v razmere, v katerih je Mahnič živel. Liberalizem je bil neizprosen in se je posluževal vseh sredstev v

dosego svojega cilja. Pognal je globoke kvarne korenine v vse sloje naroda. Če je Mahničev idejni naslednik dr. Aleš Ušeničnik pred osmimi leti v Reviji Katoliške Akcije zapisal, da se niti on ne more otresti liberalnega mišljenja, potem vemo, kako globoko je pognal liberalizem med našim narodom in je bil morda edino odločilni in veliki Mahnič v stanu zajeti pogubni hudour-

nik. On je moral večkrat plavati proti toku in zato ni nič čudno, če je včasih mahnil, da je kar zaskelilo: bil je pravi "mahnič." Tudi vemo, da je bilo takrat mnogim Mahniča težko razumeti; a danes ga lahko razumemo, ko vidimo, kam nas je polovičarstvo pripeljalo, in kam bi nas bilo še globlje, če bi njega, Mahniča ne bilo.

VRHOVČAN

" Razmišljanje o sreči

GOTOVO POZNATE zgodbo o človeku, ki je iskal srečo. Modrijan, katerega je vprašal za svet, mu odvrne: "Poprosi človeka, ki je srečen za srajco, pa boš srečen".

"V mesto bom šel," si misli človek, "tam najdem gotovo srečne ljudi, ki bivajo v krasnih palačah."

Rečeno - storjeno. V mestu se ustavi pred največjo in najlepšo palačo. Potrka in prosi, da ga peljejo do gospodarja.

"Kaj bi rad?" ga vpraša debeli gospod.

"Vi ste gotovo najsrečnejši človek v tem mestu, ali bi mi podarili vašo srajco, da postanem tudi sam srečen."

"Srečen? Da, bil sem nekoč, ko sem bil še reven pastirček, toda sedaj nisem več. Žena mi je bolna, sinbolanna umu, hči pa je predkratkim skočila v vodo in utonila. Pojdi in poskusi svojo srečo drugod."

Žalosten gre človek iz mesta. Kam naj gre? Kam naj se obrne? V daljavi zagleda vas in sredi nje lepo

belo hišo.

"Tja grem, morda najdem tam srečnega človeka."

Ko pride v vas, vpraša kmeta v prvi hiši:

"Kdo pa stanuje v oni lepi hiši sredi vasi?"

"To je najbogatejši kmet cele okolice."

"Pa stopim k njemu, vsega ima, mu tudi sreče ne bo primanjkovalo." In koj nameri tja korake.

"Kaj bi rad? Službo, podporo? Ne bo nič!" ga nagovori, še preden oni odpre usta.

"Vsega imate, gotovo ste srečni. Odstopite mi svojo srajco!" in mu pove, kaj mu je svetoval modrijan.

"Človek božji! Ti misliš, da sem srečen. Res imam vsega dosti, toda poleg hiše je njiva, ki ni moja, toda sosed mi je noče prodati, čeprav bi plačal zanjo vsako vsoto. To me bo pokopalo in po noči ne morem spati. Kar pojdi drugam, pri meni ni sreče."

Še žalostnejši se poda človek na pot, povsodišče srečnih ljudi. Nazad-

nje zagleda delavca na polju veselega in prepevajočega lepe pesmi. Ves vesel stopi k njemu in ga vpraša:

"Ali si srečen?"

"Da, zelo sem srečen. Doma imam zdravo ženo, ki mi je povila zdravega sinčka. Ljubezen mi vrača z ljubeznijo, za kar sem Bogu zelo hvaležen. Kar potrebujem za vsakdanje življenje, si prislužim z delom svojih rok, Bog nam pa daje svoj blagoslov".

"O, potem sem le našel srečnega človeka!" vzklikne popotnik, "podari mi svojo srajco, da postanem še jaz srečen!"

"Dragi, radbi ti ustregel, pa žal, nimam srajce!"

Tako nekako se glasi zgodba; že dolgo je, kar sem jo bral, vsebina mi je ostala v spominu. Sreča torej ni v bogastvu, ne v denarju, ne v lepoti, v zabavah in uživanju, pač pa prebiva prava sreča v srcu Bogu vdane ga človeka!

Ali ne iščemo morda tudi mi sreče v bogastvu, razkošju, uživanju in časti in hvali? In ko dosežemo, po čemer je naše srce hrepenelo, ali smo potem tudi resnično srečni?

Naše srce hrepeni po sreči. To hrepenenje je položil v naše srce sam Bog, torej mora prava, popolna sreča tudi resnično obstojati, kajti ljubi Bog ne vzbuja v naših srcih nedosegljivih želja.

In kdaj je človek resnično srečen? Kadar je prijatelj božji. Prijatelj božji pa je, kadar je v posvečujoči milosti božji.

Ste že videli kdaj otroka, kako se blaženo smehlja, kadar ga mati pohvali in poljubi? In mati je vsa srečna, kadar vidi svojega otroka veselega in zadovoljnega.

Mi smo otroci božji. Kadar nas obsije Njegova milost, smo srečni in zadovoljni, nesrečni in nemirni pa smo, kadar izgubimo božje prijateljstvo s smrtnim grehom. In kako se naše srce oddahne po dobri spo-

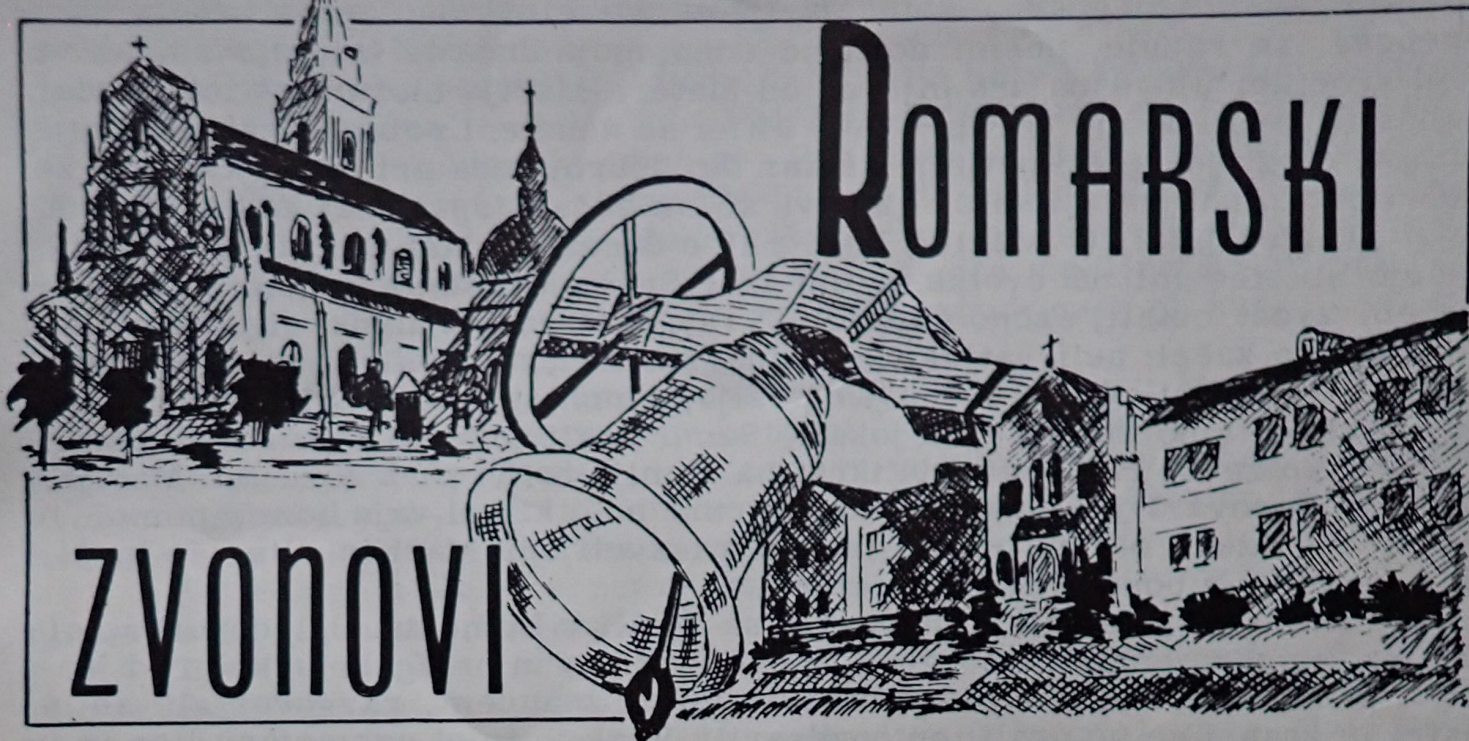
vedi!

Vsako dobro delo osreči človeka. Čim več dobrih del izvršiš, tem srečnejši boš,

Kakšna dobra dela pa naj izvršuješ? se vprašuješ.

Dandanes je toliko telesne in duševne bede, da je tako vprašanje kar odveč. Ali si koga že osrečil s kakim darom, dobro, tolažilno besedo? Dnevno slišimo in beremo prošnje za pomoč. Ali smo se odzvali po svojih močeh, ali smo pa zakrknili svoja srca? Na tisoče in tisoče je še beguncev, ki bi se radi rešili taboriščnega življenja; na tisoče prošenj prihaja iz naše tako zelo preizkušene domovine. Ali sem že komu kaj poslal, čeprav malenkost? Skoraj dnevno slišim pogovore žensk, koliko "bakssov" pošljejo v stari kraj in kar žare jim lica, ko pripovedujejo o zahvalnih pismih. Prav resničen je pregovor: "Dajati je slajše, ko prejemati". Pa tudi drugega pregovora ne smemo prezreti: "Levica naj ne ve, kaj dela desnica". Ne razbobnaj svojih del, da ti zaradi človeške hvale ne odide nebeško plačilo. Jezus je rekel svojim učencem: "Glejte, da dobrih del ne boste opravljali pred ljudmi, da bi vas videli; sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in po ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično povem vam, ti so prejeli svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil." (Mt., 6, 1 - 4)

Dragi moj prijatelj, to so Jezusove besede, besede božjega Sina, ki je za nas prelil svojo srčno kri. Ali bi ne bili neumni, da bi zaradi ničeve človeške hvale zavrgli božjo plačilo? Kar torej storimo, storimo samo zaradi Boga. Skrivnost dobrega dela je v tem, da nas naredi srečne.

PA JE BILO RES PRAVO ROMANJE. Društveniki Marije Pomagaj KSKJ in sv. Mohorja iz Chicage so prišli prvi v letošnjem letu pozdravit Marijo Pomagaj in sicer v nedeljo 21. maja. Ker smo slavili god Marije Pomočnice, je bila služba božja v cerkvi in ne na gričku pri votlini.

Kako so rajala vsa srca v veselju in navdušenju, ko so zvonili romarski zvonovi prvim letošnjim romarjem. Naši bogoslovci so se med tem časom dodobra naučili pritrkavati in so jo drobili, da jih je bilo kar lepo poslušati. Med zvonjenjem so romarji dospeli v cerkev. Kako prijazno se jim je nasmejala Marija. Kot mati, ki zagleda po dolgem času svoje ljube otroke. Cerkev so častilci Marijini popolnoma napolnili. Oltar je bil za to priliko ves v cvetju in v lučkah. Ko smo Marijo PRVO LETOŠNJE vsak zase pozdravili, smo začeli peti: Veselimo se, kristjani, ROMANJE danes pri Mariji zbrani. Kako je donelo pod oboke! Za to romanje smo prvič rabili novo pesmarico "Marija Pomagaj" ali Lemontsko pesmarico. Skazalo se je, kako nujno je bila taka pesmarica potrebna. Če imajo ljudje pesem v rokah, kako varno in lepo se poje.

Tudi med mašo smo peli vsi po cerkvi. In sicer mašo "Verni kristjani, pokleknimo zdaj," "Marija, pomagaj nam sleherni čas," "Na nebu in na zemlji" ter "Spet kliče nas venčani maj." Sv. maša je bila peta. Opravil jo je po namenu Društva Marije Pomagaj p. Mirko Silvester OFM. Ljudsko petje je vodil p. Odilo, krepko mu je pa pomagal na koru frančiškanski pevski zbor, tako da je bilo petje res popolno in veličastveno. Tudi pridigo je imel p. Odilo. Na koncu maše, bilo je ravno poldne, ko smo končali službo božjo - začeli smo ob 11stih - smo zapeli neizogibno "Oznanil je angel."

Kosilo je bilo romarjem servirano v "Baragovem domu" in sicer v sprednjih dveh prostorih, ki so bili za silo prirejeni za ta namen. Vsi so bili tudi v tem oziru zadovoljni.

Ob 2. uri popoldne smo imeli majniško pobožnost: branje in zopet petje in še petje. Tudi litanije smo peli z lemontskimi odpevi. Predno so

romarji odšli iz cerkve, smo Mariji zapeli slovo:ono znano pesem: "Vse prepeva, se raduje, pesmi do neba done, moja duša le žaluje, v solzah se topi srce, ker slovesna ura bije, da od Matere Marije moram se ločiti zdaj, topi srce, ker slovesna ura bije, da od Matere Marije moram se ločiti zdaj, zapustiti sveti kraj." Že pri prvi kitici so nekateri romarji zakrili svoje obraze od ginjenja, ali petje je še kar šlo dobro. Toda pri drugi kitici je že polovico romarjev utihnilo, glasovi so se začeli trgati. Saj so besede res tako pretresljive: "O Marija, če ti v lice danes gledam zadnjikrat, zadnjič tečejo solzice mi na cvetke tvojih trat. Srčno kličem: z Bogom, Mati, tebi hočem zvest ostati, srčno čudapolni kraj, vse radosti sladki raj." Z veliko težavo smo začeli petitretjokitico: "Zdaj zvonovi, zazvonite meni v žalostno slovo." In takrat se res zvonovi oglasijo, lemontski zvonovi Marije Pomagaj. Takrat smo pa res vsi jokali. Samo brali smo še s solznimi očmi: "Vroče solze se razlijte zadnjikrat na zemljo to. Ti pa ž Jezusom Marija, bodi moja tovaršija, kadar pride smrtna noč, klical vaju bom v pomoč." Skozi zasolzene oči je bil pogled na razsvetljeni Marijin oltar še lepši. Tako se otroci poslavljajo od Matere.

Nato so romarji še precej časa ostali v Lemontu. Ogledovali so si Blejsko jezero, pomolili so pred Lurško votlino in prižgali lučko pred Marijo. Nekateri so pisali razglednice svojim znancem, razgovarjali se s patri in znanci so se našli ter pozdravili. Vsak je imel nasmevano lice in v vsakem srcu je bilo enako prepričanje: Prelepo, prekrasno je na Ameriških Brezjah. Še bomo romali k Mariji Pomagaj v Lemont.

Pred praznikom Marije Pomočnice 23. maja popoldne je zapel telefon: Romarice pridejo iz Jolieta! Imele bi radi ob 9. uri dopoldne peto sveto mašo intisti vaši "bojsi" naj zapojejo Mariji Pomagaj na čast. - In res prišlo jih je 15, same dobre matere in žene. Tako smo tudi praznik naše Lemontske Marije proslavili prav na njen god. Sveto mašo je pel naš zlatomašnik in starosta čebelar p. John, toda če bi ga ne videli in poznali, da je on, bi bili po glasu sodili, da je kak novomašnik. In tudi na koru pevci niso hoteli stopiti čisto v ozadje, četudi je kor od zadaj. Kar prelivalo se je petje pred oltarjem in petje na koru. Naše romarice so bile globoko ginjene, ko so poslušale ubrano petje.

V Lemontu smo vedno pripravljene romarjem postreči, če hoče kaka skupina privatno med tednom, ali pa kako nedeljo opraviti svojo pobožnost. Samo sporočite o pravem času, da čaka pater z mašo in tudi pevci se bodo radi zbrali ter zapeli Mariji v čast in romarjem v povzdigo njihove pobožnosti.

To pa je bilo že malo več kot samo romanje: Na binkoštno soboto je prišlo enajst deklet iz Clevelanda, ki so ostale tu tri dni ter so opravile duhovno obnovo. Takoj ob prihodu v soboto zjutraj je bila za nje sv. maša, med katero je zopet prepeval lemontski pevski zbor. Ker so vsa dekleta hčerke slovenskih staršev, jim je bilo slovensko petje zelo všeč. Skrb za ta dekleta sta prevzela p. gvardijan Alojzij in p. vikar Andrej. Opravljala sta z njimi razne pobožnosti: premišljevanja, križev pot, sv. rožni venec, petje in vse, kar spada k duhovni obnovi. Občudovali smo globoko resnost pri dekletih. Parkrat smo jih videli in slišali, da so kar po hribu glasno molile sv. rožni venec. Tudi sv. križev pot so parkrat opravile zunaj v dolini Jozafat pri sestrah. Zelo ganljivo in pomenljivo pobožnost so opravila dekleta na binkoštno nedeljo popoldne: po majniški pobožnosti, ki je bila v cerkvi, se je

razvila procesija k lurški votlini, kjer so dekleta opravila prisrčen obred kronanja majniške Kraljice.

Saj ne boste pozabili! V nedeljo 9. julija bo v Lemontu nova maša, ki jo bo opravil p. Bazilij Valentin OFM. Novomašni pridigar bo prevzvišeni ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Novomašna slo-
NOVA MAŠA vesnost se začne ob 11. uri dopoldne. - Za goste, ki pridejo na novo mašo že prejšnji dan, bo na predvečer prisrčna pobožnost pri lurški votlini: procesija okrog jezera s petimi litanijami in z blagoslovom. - Po pobožnosti bomo na griču pred jezerom kurili kres na čast sv. Cirilu in Metodu.

Meseca julija sta potem še dva romarska shoda pri Mariji Pomagaj in sicer v nedeljo 16. julija pride v Lemont Ženska zveza. Ker pride mnogo članic že na predvečer, bomo imeli procesijo z lučkami v soboto 15. julija zvečer v mraku, pri lurški votlini seveda. Skušajte priti članice iz Chicage in Joliet na predvečer k pobožnosti.

Na romanju Ženske zveze bo opravil slovesno sv. mašo naš drugi novomašnik p. Inocenc Ferjan OFM.

Zadnjo nedeljo v mesecu 30. julija bo v Lemontu takozvani Prekmurski dan. Tega dneva se že naprej veselimo. Pobožnost se začne pri prekmurskem križu, ki bo za to priliko prenovljen in blagoslovljen. Malo pred 11. uro bomo začeli pri križu. Po kratki pobožnosti pred križem bo procesija k votlini, kjer bo slovesna služba božja z ljudskim petjem. Znano je, da imajo Prekmurci najlepše ljudske pesmi, in da znajo tudi najbolj navdušeno prepevati.

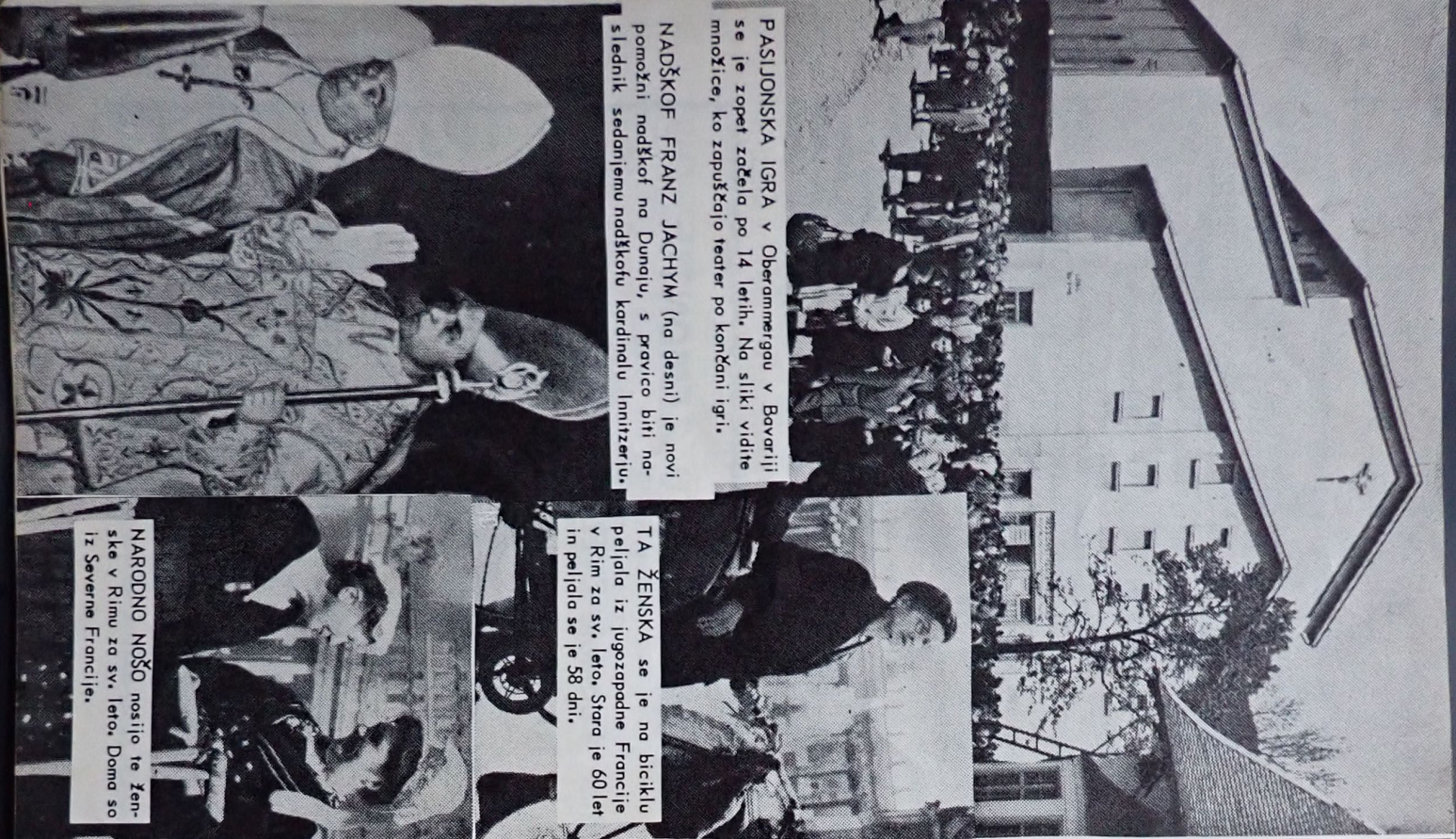
ROMARSKI DNEVI V LEMONTU:

1.-4. julija: Romanje ZVEZE DRUŠTEV
NAJSV. IMENA, CLEVELAND, OHIO

9. julija: NOVA MAŠA P. BAZILIJA, O.F.M.
Govornik bo ŠKOF ROŽMAN

16. julija: Romanje SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE
Sv. mašo bo daroval NOVOMAŠNIK P. INOCENC, O.F.M.

30. julija: PREKMURSKI DAN

PASIJONSKA IGRA v Oberammergau v Bavariji se je zopet začela po 14 letih. Na sliki vidite množice, ko zapuščajo teater po končani igri.

NADŠKOF FRANZ JACHYM (na desni) je novi pomožni nadškof na Dunaju, s pravico biti naslednik sedanjemu nadškofu kardinalu Imtizerju.

TA ŽENSKA se je na biciklu peljala iz jugozapadne Francije v Rim za sv. leto. Stara je 60 let in peljala se je 58 dni.

NARODNO NOŠO nosijo te ženske v Rimu za sv. leto. Doma so iz Severne Francije.

KITAJSKA MATI BOŽJA. Med Kitajci je ženska navadno zelo zapostavljena, vendar kitajski katoličani zelo povijujejo in častijo Marijo. Zgoraj vidite izdelek nekega kitajskega umetnika.

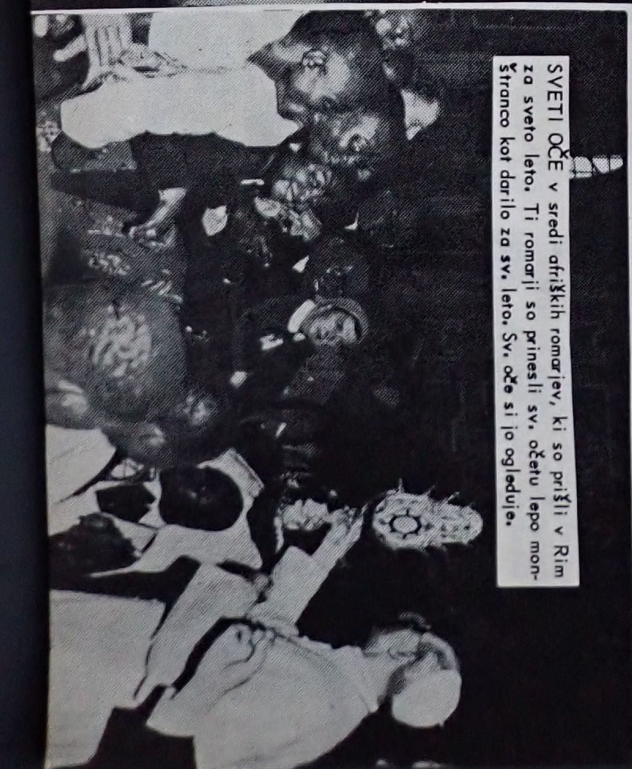

PRESVETO SRCE dekca Jezusa je podoba popolnoma svojevrstna. Naslikal jo je neki umetnik v Buffalo, N.Y.

SV. JANEZ EUDES (zgoraj) je bil od sv. očeta papeža dolžan za patrona vseh učiteljev. Ta svetnik je ustanovil družbo tako zvanih krščanskih bratov, ki po mnogih katoliških šolah učijo.

GORNJIO PODOBO Matere božje je izdelal znani umetnik, Eugene Kormendi, iz Nothe Dame univerze, ki stoji zraven podoba, Apnenec iz države Indijana je rabil za to podobo.

SVETI OČE v sredi afriških romarjev, ki so prišli v Rim za sveto leto. Ti romarji so prinesli sv. očetu lepo monštranco kot darilo za sv. leto. Sv. oče si jo ogleduje.

ni vzela najmanjšega koščka kruha enkrat na dan ali teden ali mesec ali leto. Niti ni popila ene čajne žličke vode ali kave ali čaja ali vina ali zdravila niti enkrat na dan ali teden ali mesec ali leto. Septembra meseca 1947 je preteklo 20 let, odkar ni zaužila nobene hrane v kakršnikoli obliki. Že v letih pred 1927 je zelo malo jedla in skoraj nič pila.

Za časa motenj v prebavi leta 1923 ni mogla zaužiti nobene prave hrane in je uživala samo gres in čaj. Za božič istega leta ni mogla 12 dni zaužiti niti kapljico vode. Dr. Seidel iz Waldsassen je izjavil, da so mišice za požiranje omrtvičene. Od takrat dalje, torej že 26 let Terezija ni zaužila nobene prave hrane in od četrtega tedna meseca septembra 1927 niti nobene tekoče hrane. Do tedaj je vedno vzela malo vode, da je mogla zaužiti sveto hostijo pri svetem obhajilu.

Terezija Neumann je brez dvoma prva v zgodovini Cerkve, ki se je popolnoma zdržala vsake hrane in pijače in to mnogo dalje, kakor je to mogoče po naravi, namreč, da je kdo toliko časa brez hrane in ne umre. Bilo je nekaj takih, ki so v potrdilo o obvladanju samega sebe držali brez jedi šestdeset dni, kar se zdi je skrajna meja zmogljivosti. Fakirji, ki zapadejo smrti podobnemu spanju, se lahko postijo daljšo dobo, toda to se navadno konča s smrtjo, če se ne zbudi pravočasno. Hudi preizkušnji se izpostavijo ljudje z gladovno stavko in če vztrajajo, umrjejo.

Izjeme so samo osebe z ranami intake izbrane duše kakor L. Nikolaj iz Flue, imenovan brat Klaus, ki je živel dvajset let, ne da bi zaužil kakršnokoli hrano. Živel je v Unterwalden na Švicarskem in bil proglašen za svetnika 15. maja 1947. Toda ne samo to, ampak so bili zdravi, telesno in duševno sveži in močni in ne kaka bedna, na pol mrtva bitja kakor so navadno taki, ki se

razkazujejo ali fakirji ali gladovno stavkujoči ali žrtve stradanja, kratka vsi, ki prostovoljno ali prisiljeno ne uživajo nobene hrane in v primeri s prejšnimi le za kratek čas.

Med Terezijinimi predhodniki, ki so bili zaznamovani z ranami, ni znan nobeden kot navaja dr. Imbert-Gourbeyre, ki bi zdržal dalje brez hrane in pijače kakor Terezija Neumann. Med tistimi, ki so se postili so znani sveta Lidwina iz Schiedama, bl. Angela Folinjska, sv. Katarina Sienska, blažena Elizabeta Reutska, Dominika Lazarri in Louise Lateau.

V knjigi iz leta 1874 pravi pisatelj, da Louise Lateau, potem ko je prejela rane, za časa zamaknjenja ob petkih ni mogla ničesar užiti. Na druge dni je mogla vzeti manjšo količino hrane, ali z veliko težavo. Želja po jedi je polagoma izginjala. Na vigilijo praznika Marije sedem žalosti 30. marca 1871 je Louise zadnjikrat mogla vzeti naravno hrano brez trpljenja, ako je to poskušala. Da ugotovi nesrečni materi in iz pokorščine do župnika je poskušala jesti. V tej preizkušnji je vztrajala nekaj mesecev. Končno so neradi priznali, da ona ne potrebuje nobene naravne hrane in da ji vsak poizkus jesti ali piti povzroča trpljenje ter da jo popoln zdržek ni popolnoma nič prikrajšal na zdravlju ali živahnosti.

Dobro, da v kaj takega niso silili Terezijo Neuman. Seveda so postali zaskrbljeni, ko so razkrili, da je veliko manj kot zahtevajo najstrožji postni predpisi ali predpisi celo najstrožjih redov. Vsa družina je bila nad tem začudena, posebno mati. Čudili pa so se tudi vsi tisti, ki so o tem zvedeli.

Začudenje je naraščalo, ko Terezija ni več vzela nobene hrane ali pijače. To je škofu iz Regensburga dalo povod, da je zaprosil, naj se Terezija podvrže zdravniški preiz-

kavi. Prošnja se je glasila, naj se preizkava vrši štirinajst dni, kar je za izvedence v teh zadevah dovolj. Izvedenci so izjavili, da se post da vzdržati dalj kot štirinajst dni, toda popolnpost, ne da bi človek vzel vsaj tekočo hrano, je nemogoč. Terezijin oče je bil soglasen s škofovo prošnjo. Prošnjo je izpolnil in določil za opazovanje štirinajst dni od 14.-28. julija 1927. Terezijo so opazovale štiri sestre, članice postrežniškega reda iz Mollerdorfa, ki so za ta čas prišle na Terezijin dom. Škofijski ordinariat jih je pred in po opazo-

rezijo z vlažno cunjjo in ne z gobo. Voda za umivanje zob je bila stehtana pred in po uporabi. Stehtana je morala biti tudi voda, ki je bila dana Tereziji, da je mogla zaužiti sveto hostijo, in to so morale storiti sestre predno so ji dale. Predpisano je bilo tehtanje telesa v manjših presledkih, prav tako merjenje temperature in udarec žile. Moral se je izvršiti pregled med zamaknjenjem in biti primerjan z krvjo, katero so ji vzeli iz ušesne mišice druge dni. V obeh slučajih so morale sestre ugotoviti množino homoglobina

Rojstna hiša Terezije Neumann. Sliko je nam poslala Ana Winter iz Egipta.

vanju zaprisegel. Vse so bile dobro izvežbane za svojo službo in so vse odredbe dr. Seidel-a, kot zdravniškega nadzornika, z vso natančnostjo izpolnile.

Odredbe so bile zelo stroge in preračunano izdane za vsako možnost. Terezija ni smela biti nikoli sama niti za minuto, ne po dnevi ne ponoči, niti doma niti v cerkvi ali izven hiše sploh. Iz istega razloga je bila prestavljena celo njena običajna spoved. Sestre so morale kopati Te-

(krvnih telesc). Kakor je pisal münchenski zdravniški list št. 46, 1927. so šle odredbe celo tako daleč, da so zahtevale zbrati celo Terezijino vodo, blato in izpljunke in jih meriti in tehtati in nato takoj poslati izvedencem v preizkavo.

Profesor Ewald iz Erlangena, nasprotnik razlage da je post nadnaravnega izvora, je priznal v svoji knjižici o Konnersreuthu, da je bila pažnja z ozirom na hrano kar najbolj stroga in natančna med celo preiz-

kavo. Kljub vsej pazljivostini bilo mogoče ugotoviti, da je Terezija kdaj vzela ali poskušala vzeti hrano. Profesor zatrjuje, da bi Terezija morala veliko zgubiti na teži, toda to se ni zgodilo. Zgubila je znatno na teži v času zamaknjenja, ali kmalu potem je zopet dosegla prejšnjo težo. Ne da bi vzela kakšno hrano ali pijačo, je pridobila pet do šest funtov na teži, tako da je na koncu preizkave tehtala prav toliko kot prej.

Dr. Ewald je opozoril na dejstvo, da je Terezija izdihala vsak dan približno en funt vode. V dvesto dneh (v onem času približno dolgot njenega popolnega posta) je to znašalo stoosemdeset funtov. Treba je pri tem poudariti dejstvo, da se izdihavanje vrši popolnoma točno od človekove volje in da je to popolnoma naraven pojav, ki sam zase deluje. Terezija bi se morala v tem času posušiti kakor mumija. Ona pa nasprotno izgleda sveža in živahna, ima slino in smrkelj. Nekdo bi mogel to pripisovati zelo živahni domišljiji ali podaljšanemu razkrajanju živih celic v človeku kakor pri zimskem spanju ali fakirstvu, kar pa pri Tereziji ni bil slučaj. Ona ni spala zimskega spanja ampak hodila, govorila, brala, pisala pisma, njena telesna teža pa je kljub temu narasčala. Tega enostavno ne moremo razložiti, kajti iz ničesar ne more priti ničesar.

Dr. Seidel, ki je bil od leta 1918 stalni Terezijin zdravnik, je v Münchenu izjavil pod prisego pri neki sodnijski razpravi, da o tem ne more bitinikakega vprašanja ali je Terezija med opazovanjem vzela kakšno hrano. Omenil je celo dejstvo, da kakor je imela veselje s pticami in ribami, ji niso dovolili spremeniti vodo za ribe, da nebi imela prilike piti vodo. Gladko je izjavil, da je Terezijin post dejstvo, o čigar resničnostinima razloga dvomiti. Dodal je, da Terezija od septembra meseca

1926 ni vzela nobene hrane, niti kapljice vode, kakor tudi ne za časa štiriindvajsetdnevnega opazovanja.

24. januarja 1930 je dr. Seidel zopet izjavil pod prisego, da je prepričan o Terezijinem popolnem postu. To vrjame zaradi resnicoljubnosti Terezije kakor tudi njenih staršev, za katero je on priča. Waldaški zdravnik je prav tako izjavil, da posta ne more razložiti naravnim potom.

O resničnosti Terezijinega posta priča tudi dr. Fritz Gerlich, ki je izdal do podrobnosti izdelano in natančno stvarno poročilo o Konnersreuthskih dogodkih. Navaja tudi dr. Ewalda in pravi, da so med vsem opazovanjem bile podvzete vse mere pazljivosti ter da so navodila glede kopanja in vode za izpiranja ust kar najbolj skrbno izvrševali. Vkljub najstrožji pazljivosti ni bilo mogoče opaziti niti enkrat, da je Terezija, ki ni bila sama zase niti ene minute, vzela ali poizkušala vzeti na kakršnikoli način kako hrano. Terezijina postelja ni bila samo skrbno pregledana pred začetkom opazovanja, ampak so celo sestre vsak dan postiljale in ne domači. Dr. Seidel kakor tudi sestre so mnenja, da med opazovanjem ni bila napravljena nobena napaka z ozirom na uživanje hrane.

Drugi zvezek dr. Gerlichovega dela je posvečen Terezijini resnicoljubnosti. V delu izjavlja, da se ni zadovoljil samo s štirinajstimi dnevi opazovanja. Bil je vedno na to pozoren, pri vseh svojih obiskih v Konnersreuth, kar znaša v celoti nekaj mesecev. Vedno je iskal kako sled, ki bi ga vodila do odkritja kake prevare, bilo da se jo je Terezija zavedala ali ne. Vsak dan sem imel mnogo prilike za popolnoma neopazovane upogledе. Kljub temu nisem uspel, da bi našel četudi najmanjšo zagotovilo, kar bi mi dalo vzrok, da bi mogel dvomiti o Tere-

zijinih zagotovilih glede popolnega posta. Upravičen sem, da isto izjavim v imenu župnika Nabra in profesorja Wutza. Naravno, da ta izjava podaja samo prepričanje, do katerega smo morali priti. Nekdo ga lahko sprejme ali pa tudi ne.

Po pretečenem času opazovanja so nekateri izvedenci še vztrajali na tem, da najdejo naravno razlago za post in so se pritoževali, da je 15 dni prekratek čas za opazovanje. Toda resni znanstveni krogi, katere je regensburški škof vprašal za svet, so mu zatrjevali, da nihče ne more živeti dva tedna brez hrane in pijače. Ker je dr. Deutsch zahteval novo dobo štirih tednov za opazovanje Terezije, je prav, če navedemo zaključke sester, ki so jih naredile za časa štirinajstdnevnega opazovanja. Po posvetovanju z izvedenci je regensburški ordinariat v to privolil. Znani zdravniki z drugačnim pogledom na življenje kot dr. Deutsch so zelo natančno pregledali zapiske sester. Prišli so do popolnoma drugačnega zaključka kakor dr. Deutsch. Dnevni zapisnik sester o opazovanju Terezije odkriva vestnost, natančnost in razsodnost.

Nekateri zdravniki so ugovarjali, češ, da je mogoče zdržati nekaterim ljudem štirinajst dni brez hrane. Četudi to upoštevamo in celo dejstvo, da nekateri vzdržijo brez hrane celo šestdeset dni, je vendar nemogoče živeti štirinajst dni brez vsake pijače. O vsakem, ki se je postil, je znano, da je pil vodo med postom. Predno so začeli post, so se zedinili z ostalimi, ki so jih opazovali, da vodo lahko pijejo. Nekateri od njih so se odločili za mineralno vodo. Vidimo, da so sestre opazovale Terezijo z zavestjo, da telo, kateremu je odvzeta voda za časa posta, ne more zdržati.

Ko so še razpravljali o tem vprašanju glede njenega popolnega posta, je škofijski ordinariat v Re-

gensburgu podal v uradnem glasilu svojo izjavo. Uradna izjava se glasi: Za časa štirinajstdnevnega opazovanja po dnevi in ponoči Terezija ni vzela nobene hrane. Niti ni Terezija obležala v teh dneh, ampak vsako jutro redno vstajala. Najbolj pa smo začudeni nad dejstvom, da je kljub popolnemu postu dvakrat nekaj izgubila na teži, kar pa je v kratkem času zopet nadomestila. Opazovanje na kakšni kliniki bi ne moglo imeti bolj zaželjenega izida.

Naturalistični krogi seveda s to izjavo niso bili zadovoljni. Nastala je zahteva po novem opazovanju, ki naj bi se izvršilo v kakšni neutralni kliniki. Nekateri so zahtevali, da najseta ponovna zdravniška preizkava vrši daleč proč od Terezijinega doma in stran od okolice, ki jo obdaja. Trdovratno so zavračali sprejete zaključke štirinajstdnevne preizkave. Posledice daljšega opazovanja bi mogle biti drugačne, če bi se opazovanje izvršilo izven ozračja Terezijinega doma. Opazovalci bi bili drugi in ne sestre. Prav tako bi nadzorstvo vršil nekdo drugi, ker dr. Seidel kot katoličan dopušča možnost nadnaravne razlage konnersreuthskih dogodkov.

Regensburški ordinariat je zahtevo sprejel in je bil pripravljen zahtevi ugoditi. Toda Terezijin oče je odločno zavračal dati dovoljenje. Vodila ga je ljubezen do trpeče hčere. Prav tako se je upravičeno bal, kakšen naj bi bil postopek s Terezijo v tako imenovani nevtralni kliniki. Morda je celo slišal, kako so postopali z Louise Lateau, Terezija pa, četudi je bila že polnoletna, se je še vedno v vesti čutila dolžno ubogati očeta.

Dne 30. septembra 1927 se je sv. Mala Terezija na obletnico svoje smrti, prikazala Tereziji Neumann prvikrat kot karmeličanka in ji rekla, da Terezija od sedaj naprej ne bo potrebovala nobene hrane več.

Marija

Dobrova.

P. ODILO, O.F.M.

na Dobrovi pri Ljubljani

ZAČETEK BOŽJE POTI na Dobrovi pri Ljubljani je zavit v daljno preteklost. Tam, kjer stoji zdaj cerkev Marijinega Vnebozvetja, je bilo leskovo grmovje. Ljubka pravljica ve povedati, da se je v grmovju oglašala ptica ter je pela in pela skoraj brez prenehanja. Glasovi so bili tako mili, da so se ljudje ustavljali na poti in poslušali sladko žvrgolenje. Premišljevali so, kaj to pomeni in sodili, da ptica prepeva v čast Matere božje. Zato so izsekali grmovje in sezidali na onem kraju cerkev, ki so jo imenovali "Marija v Leševju." Zgodovinarji trde, da je božja pot na Dobrovi najstarejša na Kranjskem. Eni trde, da se je začela božja pot že leta 631, drugi pa trde, da leta 970. Torej na vsak način je to najstarejša božja pot v naši domovini. Pa je bila Dobrova tudi res največja božja pot v ljubljanski škofiji prav do onih let, ko se je božja pot razvila na Brezjah pri Mariji Pomagaj.

Prvotno cerkev na Dobrovi so podrli leta 1713 ter so sezidali na njenem mestu sedanjo prekrasno stavbo, le škoda, da je za tolike množice romarjev še vedno premajhna. Pomagajo si s tem, da imajo istočasno kot v cerkvi, sveto mašo tudi v kapeli na pokopališču, ki se razprostira okrog cerkve. Načrte za dobrovsko cerkev je napravil sloveči zidarski mojster Gregor Maček iz Ljubljane. Z veliko skrbjo in ljubeznijo je delo podpiral takratni stolni

dekan Frančišek baron Polhovgrajski. Dobrova, poprej mala podružnica velike župnije Št. Vida pri Ljubljani, je dobila zdaj krasno svetišče, ki je zelo podobno cerkvi na Šmarni gori. Cerkev ima dve kupoli. Posebno mogočen je glavni oltar. Na njem so sv. cerkveni učeniki, ki so se borili za Marijino čast. Ti kipi so nadčloveške velikosti. Z novo hišo božjo se je Dobrova odcepila od matere fare in je postala leta 1723 samostojna župnija. In zdaj so romarji začeli prihajati na Dobrovo še v večjem številu. Poprej so bili romarski shodi samo na praznik Vnebozvetja in Rojstva Marijinega, zdaj so se pa v poletnem času od nedelje do nedelje vršile posebne slovesnosti. Največji naval je nastal ob nedeljah med takozvanimi šmarnimi mašami, to so nedelje med 15. avgustom in 8. septembrom. Zadnji večji shod je navadno na nedeljo Imena Marijinega, to je nedelja po prazniku rojstva Marijinega. - Cerkev je obdarovana s posebnimi odpustki, zato je prihajalo vedno na tisoče romarjev na Dobrovo. Posebno Ljubljanci so bili od nekaj zelo vneti za dobrovsko Marijo. Nastal je pregovor: "Kdor roma trikrat na Dobrovo, je isto, kakor bi romal enkrat k materi vseh Marijinih cerkva na svetu: k Mariji Snežni v Rim."

Najbolj so vlekli ljudi na Dobrovo milosti, ki jih je Marija delila svojim častilcem. Večkrat je dospelo na en dan do 15 duhovnikov z

mногоštevilnimi procesijami. Radi velikega števila duhovnikov so pozidali na Dobrovi tudi tako velikansko župnišče, kot kakšno grajščino. Tudi v cerkvi ni bilo dosti prostora za spovedovanje, zato so naredili spovednice zunaj cerkve na notranji strani obzidja, s katerim je bila cerkev obdana.

Cesar Jožef II. je hotel božjo pot na Dobrovi zatreti, pa se mu ni posrečilo. Le nekaj let se je to čutilo na Dobrovi. Božja pot je posebno oživela prav zadnje čase pred svetovno vojno in tudi med vojno. Seveda je to največ odvisno od gorečnosti dušnih pastirjev, ki so nastavljeni po božjepotnih cerkvah. In Dobrova je imela srečo, da je dobila takega gorečega voditelja romarjev v osebi g. Jožefa Klopčiča. On je božjo pot na Dobrovi povzdignil, kot malo kdo prej. Skrbel je za zadostno število duhovnikov: spovednikov in pridigarjev. Navadno je bil na vsak shod povabljen frančiškan ali iz Viča ali iz Ljubljane in pa eden jezuit iz Ljubljane. Na vsak shod je prišel pridigati in maševati na Dobrovo eden izmed ljubljanskih kanonikov. Sklepne pobožnosti v nedeljo Marijinega Imena popoldne pa je vodil navadno

zadnja leta ljubljanski škof dr. Rožman. Imel je pridigo in slovesno procesijo z Najsvetejšim.

Med drugo svetovno vojno, ko je bila skozi štiri strahovita leta pot na Brezje zaprta posebno Ljubljancanom in vsej Dolenjski, je Dobrova nadomestovala Brezje. Zato so se zgrinale nepregledne množice k Mariji na Dobrovo, da so pri njej iskali pomoči in tolažbe v najhujših dneh trpljenja.

Ob tej priliki naj bo tudi omenjeno, da so izpod Marijinega zvona na Dobrovi trije znani duhovniki, ki so delovali oz. še delujejo med ameriškimi Slovenci in ti so: pokojni **Father John Plevnik**, ki je pred leti umrl v Joliet, Ill.; **Rev. John Novak**, ki je bil dolga leta župnik med Slovenci v Willard, Wis. in je zdaj dušni pastir v Greenwood, Wis.; tretji dobrovski rojak pa je znani p. **Bernard Ambrožič OFM**, ki se je ves čas toliko trudil za slovenske begunce in je sedaj glavni tajnik slovenske Lige v New Yorku. Letošnjo zimo pa je prišel kot begunec v Ameriko tudi dobrovski župnik g. **Jožef Klopčič**. Nastanil se je pri svoji sestrični **Mrs. Mary Omerzel** v Chicagu, Ill.

Cerkev v malem

P. ROBERT, o.f.m.

SODOBNI PISATELJ se je ni dolgo od tega - pritoževal, da se verski vzgoji družine ne pripisuje takšnega pomena, kot ga družina zasluži. Z naravnost junaškimi in svetimi žrtvami se je storilo vse za versko oblikovanje redovni-

štva in duhovništva, vse premalo pa se je povdarjal pomen verske vzgoje za družine. Zato danes pač lahko najdemo v seznamu svetnikov tudi svete laike, obojega spola; a ti so le mučenci, neporočene osebe, ali vdov-

ci. Skoraj zaman paiščemo svetniških vzgledov družinskih očetov in mater.

Pomanjkanje verske zavesti pri družini kot celoti je vzrok težav in neredov, katerih se moderna družba na noben način ne more otresti.

Verska zavest - priznati moramo - je dandanes živa v duhovskem in redovniškem stanu, v verskih organizacijah in v premnogih posameznikih. Toda zaman bi bilo vse delo za versko obnovo, za zopetno pokristjanjenje sveta, če bi pri tem prezrli temelj, ki na njem stoji vsaka prava družba - družino.

Ker je Cerkev hkrati, da je prava vidna družba, tudi skrivnostno telo Kristusovo, lahko rečemo, da je družina, ki je po eni strani sestavni del cerkvene družbene organizacije, a po drugi - v nekem smislu - sama zase že popolna družba - Cerkev, skrivnostno telo Kristusovo, v malem. Sam zakramentalni značaj družinske zveze potrjuje to misel. Nadnaravno življenje Cerve, skrivnostnega telesa Kristusovega, obstoji v milosti božji, ki so je deležni vsi posamezni udje skrivnostnega telesa Kristusovega s prejemom zakramentov. Družinska vez pa ima zakramentalni značaj in je zato že sama kot taka znamenje in vir milosti.

Družina, cerkev v malem! To zamisel moramo uresničiti. To zavest, da je družina cerkev v malem, moramo vcepiti posameznim članom vsake družine in predvsem otrokom: oče, mati in otroci sestavljajo eno telo, ki v njem živi Kristus. Naj zato otroci v očetu vidijo podobo Kristusa in v materi Cerkev.

Moč in propad Cerkve v posameznih državah odvisi dandanes predvsem od družine. Cerkvi, to je celotni cerkveni družbi, je z besedami: "Na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala", Kristus sicer obljubil, da bo trajala do konca sveta. Toda ta obljuba ne velja za vsake posamezne

cerkvene pokrajine, za Cerkev v posameznih pokrajinah. Obstoj v posameznih državah pa ni odvisen toliko od zunanjih vzrokov, kot so n. pr. rušenje cerkva in samostanov, zaseganje cerkvene imovine ali zatiranje in preganjanje hierarhije. Obstoj Cerkve v takih državah je odvisen predvsem od dejstva, ali so znali tisti, ki so prejeli zakrament svetega zakona, ustvariti s pomočjo milosti, ki so jo po tem zakramentu prejeli, svojo družino kot cerkev v malem. Za ohranitev krščanske družbe, krščanskega zapada je to najvažnejše.

Da pa krščanstvo udejevstvu tako velike načrte, ki so življenjskega pomena za vso vojskujočo se Cerkev, moramo najprej spremeniti svoje mišljenje in svoje življenje: kristjan mora povsod in vedno priznati nad seboj pričujočnost božjo, v križih in težavah moramo spoznavati npravne vrednote in lepoto trpljenja; in ko se peha za boljšimi službami in večji mi plačami, naj se spominja trpljenja Kristusovega in trpljenja svetnikov. Skrbeti mora tudi za dušo, ne samo za telo; naj ne vidi le samega sebe in svojega bornega imetja, temveč nad vsem tem naj vidi Cerkev in nad njo Boga; in da se otrese strahu pred pičlim zaslužkom in negotovo bodočnostjo, se mora povzpeti nad majhnost in minljivost tega sveta; v vsem svojem življenju mora dati prvo mesto Bogu, spominjajoč se pri tem, da je človek božja last, podoba božja in pred Bogom odgovorni zastopnik kraljestva božjega na zemlji. Tako bomo spremenili sebe in druge, ali bolje rečeno: naše življenje bo zopet dobilo vso vrednost in pomen, ki ga ima življenje človeka - največjega in najlepšega dela rok božjih v stvarstvu.

Takšno mišljenje in življenje bo posvetilo s svojo božjo močjo vse težave in zmede človeške družbe in in jo povedlo na pot pravega miru in prave sreče.

OD LEMONTSKI EVIT

OB TEM ČASU pripravljamo majhen molitvenik pod naslovom "PRED NAJSVETEJŠIM", ki je namenjen za molitvene ure pred najsv. Zakramentom. Tiskamo ga radi prošnje Zveze oltarnih društev v Clevelandu, ki je hotela imeti slovenski molitvenik z večjim tiskom za svoje svete molitvene ure, ki jih večkrat opravlja.

Ta molitvenik vsebuje eno molitveno uro, dve četrtr uri, litanije Najsvetejšega, kratke mašne molitve in razne druge molitve, kakor tudi primerne pesmi.

Molitvenik je vezan z debelimi papirnatimi platnicami in ima 96 strani.

Stane 25¢. Kdor ga želi, naj piše na: Ave Maria, Box 608, Lemont, Illinois.

Kakor tretjeredniki že veste, so zopet začele iz-

hajati "Tretjeredniške misli", ki so v slovenščini in angleščini, in se po angleško imenujejo "Tertiary Thoughts".

Če je kje kakšen tretjerednik, ki ne dobiva tega majhnega mesečnika, naj piše na:

Rev. Marcel Marinsek,
St. Mary's Seminary,
Lemont, Illinois

Naročnina je \$1.00 na leto.

V romarskem domu je "Trinko & Sons Plastering Co." iz Chicage vse stropne ometala ali, po domače rečeno, 'poplestrala'. Izvrstno je to njihovo delo, pa se boste že sami prepričali tega, ko boste stopili v romarski dom.

Se jim hočemo tukaj javno zahvaliti za njihovo delo, posebno pa še zato, ker so odpustili \$300 od

čeka za račun romarskega doma. Bog plačaj stotero!

V maju nas je obiskal slovenski salezijanec in japonski misijonar, Rev. Avguštín Antolin. Našim klerikom, ki se zelo zanimajo za misijone in imajo tudi svoj misijonski krožek, je povedal mnogo zanimivega iz svojih misijonov.

G. misijonar je prišel na Japonsko še kot bogoslovec pred sedemnajstimi leti. V Tokiu je končal svoje študije in bil leta 1936. posvečen v duhovnika. Nato pa je deloval kot samostojni misijonar na postaji Takanabe. Med vojno so ga Japonci internirali. Strašnega zapora in pomanjkanja vsega je bil rešen šele v avgustu leta 1945., ko je deželo zasedla ameriška vojska. Nato je bil

nekaj časa kurat naših vojakov, končno pa je v industrijski naselbini Miyazaki ustanovil nov misijon, kjer je danes že okrog dvesto katoličanov in je njihova delavnost zelo razgibana.

V februarju letošnjega leta je odšel na nekaj mesečni dopust v USA, da se vsaj malo odpočije in obenem poprosi med rojaki za svoj revni misijon.

V juliju pa misli odpotovati nazaj na Japonsko, kjer je – kakor na Kitajskem – delo vedno bolj težavno in komunistična nevarnost vedno večja. Najvnetega misijonarja spremlja naša molitev!

MOHORJEVA DRUŽBA v Celovcu je naznanila, da bo za prihodnje leto izdala knjige za stoletnico družbe. Družba sv. Mohorja je bila namreč ustanovljena leta 1851. in njen slavni ustanovitelj je bil škof Anton Martin Slomšek.

Nepopisne so dobrote in in blagoslov, ki ga je razlivala družba sv. Mohorja na slovenski narod v dolgih 100 letih. Starejši naseljenci se še dobro spominjajo, kako so v starih časih nestrpnost pričakovali leto za letom časa, ko je bilo naznanjeno: Mohorjeve knjige so dospele. Takrat so se pričeli prijetni slovenski večeri, ko je eden član družine na glas bral in drugi so poslušali.

Nad 19 milijonov svojih knjig je razposlala Mohorjeva družba med rojake v dolgi dobi svojega obstoja.

LETOŠNJE SLOVESNOSTI V LEMONTU

1.-4. julija – Romanje Zvezze društev najsv. Imena, Cleveland, Ohio

9. julija – Nova maša p. Bazilija. Govornik: škof Rožman.

16. julija – Romanje slovenske ženske zveze.

30. julija – Prekmurski dan.

13. avgusta – Romanje fare sv. Jurija iz So. Chicago.

20. avgusta – Romanje oltarjih društev iz Clevelanda.

3. septembra – Medeni piknik; 80-letnica starosti Fr. Johna; blagoslov romarskega doma in Baragovega spomenika; romanje fare sv. Štefana iz Chicago.

Plemenita ustanova zasluži vse naše priznanje in globoko hvaležnost.

Ameriški Slovenci naj bi Mohorjevi družbi izkazali hvaležnost s tem, da ji kot jubilejni dar naberejo 1000 naročnikov letos!

Glavni poverjenik Mohorjeve družbe za Združene države in za Kanado je Rev. Odilo Hajnšek, o.f.m., ki zdaj stanuje v Lemontu. Njemu pošiljajte nabrano naročnino, kot ste mu jo lani pošiljali, ko je bil še župnik v Willardu, Wis.

Z nabiranjem naročnine naj prijatelji Mohorjeve družbe začnejo takoj, da se ve, koliko knjig bo treba naročiti, in da potem Mohorjeva družba sama ve, koliko knjig natisniti.

Tisti, ki so lani pomagali pri tej stvari, so naprošeni, da pomagajo tudi letos. In še novih pomočnikov naj pridobijo. Pa saj imajo zastopniki lista Ave Maria že staro prakso, da sodelujejo, in če bodo ti prijeli, je uspeh zagotovljen.

Mohorjeve knjige za leto 1951 bodo stale \$1.25. Izšel bo jubilejni Koledar Mohorjeve družbe in Slovenske večernice.

Mohorjeva družba v Celovcu se ima boriti z velikimi finančnimi težavami, ker je med vojsko bilo vse njeno premoženje zaseženo po nemških nacistih, ki so odpeljali vse premičnino in tiskarske stroje. Družba mora zdaj začeti popolnoma znova. Mohorjeva tiskarna si mora na novo urediti in opremiti hišo in tiskarno.

Torej, morda bi mogel kateri naročnik svoji naročnini kako malenkost pridejati v podporo Mohorjeve družbe.

Mr. in Mrs. Anton Kremesec iz fare sv. Štefana, Chicago, letos obhajata 40-letnico svojega zakonskega življenja in se Bogu zahvaljujeta za vse milosti prejete skozi vsa ta leta. Sta dolgoletna dobrotnika Lemonta in naročnika lista Ave Maria že od začetka.

Iskreno jima čestitamo in jima želimo obilen božji blagoslov!

Vprašanje je nastalo med brati, kdo je tisti 'ta mali',

o katerem je zadnjič na Zapecku ena pisala. Vide-la je sliko naših študen-tov v februarški številki in 'ta mali' na tisti sliki ji je zelo ugajal. Rekla je, da je videti "brihten in priden fant".

Na katerega je mislila? Na patra Fortunata (prvi od leve), ki je bil takrat vodi-telj klerikov in je zdaj v New Yorku? Ali na fr. Da-nila (četrti od leve), ki je v tretjem letu bogoslovja? Oba sta majhna, oba sta brihtna in oba sta pridna.

Fr. Danilo se z vsemi štirimi otepa tega izkaza ljubezni in pravi, da je ona gotovo mislila na patra Fortunata, ker je najmanjši na sliki. Oče Fortunat v New Yorku pa najbrž pravi, da je mislila na fr. Danila.

Radovedni smo...

Zadnjič ste v tem listu videli pesem "Novomašni-ku" z notami, ki jih je zlo-žil p. Vendelin, naš nada-rjen muzikant. Besede pa je sestavil novomašnik p. Bazilij na čast svojemu sošolcu-novomašniku patru Atanaziju, ko sta bila oba še v Evropi. P. Bazilij je bil seveda takrat še študent.

Zdaj pa je bila ista pe-sem porabljena p. Baziliju samemu na čast. Kar sme-jal se je, ko je pomislil, kako bodo nekateri rekli, da sebi v čast pesmi se-stavlja, ko pa ni res.

Naslovno glavo za "Ro-marske zvonove", ki jih piše p. Odilo, je narisal

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec jo bo večni po-potnik, brat Antonin, pobri-sal proti zapadu. Naročnine bo namreč pobiral v drža-vah KANSAS in COLO-RADO. Toplo ga priporo-čamo Vaši gostoljubnosti in prijaznosti, pa Bog Vam stotero povrni!

naš drugi novomašnik, p. Inocenc. Saj ste zadnjič brali, da je on dober risar.

Pokojna Clara Buchar iz Joliet, Ill., je vsako leto prinesla cvetlice, ki jih je posadila pred našo lurško Materjo božjo pri groti.

Letos pa, ko naše do-brotnice ni več na tem sve-tu, sta staro tradicijo na-daljevala njen mož in nje-na hči. Prinesla sta zopet lepe petunije in pelargo-nije za Marijo.

Nekatere pelargonije pri lurški Mariji je posadil p. Pij, ki jih je jeseni vzel in celo zimo gojil v svoji sobi. Toda tudi te pelargo-nije so Bucharjeve, kajti Clara Buchar sama jih je lani posadila pri groti.

V zadnjih številkah ste brali članke o "Žeželski Materi božji", o Mariji "na Svetih Gorah" in v tej šte-vilki o Mariji "na Dobrovi pri Ljubljani".

Mi bi radi imeli primerne slike o teh božjepotnih krajih in o milostnih Mari-jinih podobah v onih cer-kvah, da bi jih lahko pri-

občili v tem listu – če jih kdo ima in bi jih rad po-slal. Toda slike morajo bi-ti čisto jasne in ne smejo biti barvane, drugače se ne dajo priobčiti.

Na praznik vnebohoda Kristusovega je bila majh-na slovesnost v domu sv. Jožefa za stare ljudi, ki ga imajo slovenske sestre bli-zu nas. Blagoslovljena sta bila dva nova kipa v njihovi cerkvi: kip Brezmadež-ne in kip sv. Jožefa, ka-tera je blagoslovil p. Ata-nazij. Zanimivost je bila pa ta, da je naš pevski zbor skrbel za pevski pro-gram ob tej priliki. Prišli so skoraj vsi bolniki v cer-kvico, potem še sestre od samostana in drugod. Za stare ljudi, ki žive v tem domu, je bil to izreden užitek, saj kaj takega se ne sliši vsak dan. Naši 'bojsi' in mladi patri res zapojejo, da je veselje. Bile so tudi pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Dne 27. maja, na binkošt-no vigilijo, so štirje naši bogoslovci prejeli prvo kle-rikalno tonzuro v cerkvi karmelske Matere božje v Melrose Park, Ill. Ti so bili: frs. Mark, Blase, Law-rence in Silvin.

Tonzuro je dal čikaški pomožni škof O'Brien. Ton-zura je prva stopnja na po-ti do mašniškega posve-čenja.

– Samostanski firbec

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

ENUMCLAW, WASH. – Piše Johana Logar. Častiti! Tu imam lepo romarsko pesem:

Po dolinah in višinah
sliši se veseli glas:
zvoni glasno v cerkev krasno,
vse k Mariji vabi nas

Že pomika se velika
truma romarjev v ta kraj,
ki častiti in slaviti
hočejo Marijo zdaj.

Pred obličjem lepoticjem
naše ljube Matere
tu zdihuje in zročuje
Bogu naše se srce.

Pomočnica, Tolažnica
revnim si Marija Ti!
Sem iz raja svetega kraja
milosti čez nas razlij.

Ko Danica, Tolažnica
v temni noči siješ nam,
Mati mila vedno bila
ubogim si siroticam.

Pri slabosti in bridkosti
grenke solze nam sušiš,
pri skušnjavah in težavah
brez pomoči ne pustiš.

Zapuščeni in zgubljeni
si pokore svetla luč,
hirajočim, umirajočim, prosim,
si nebeški ključ.

O Devica, Pomočnica,
bodi naša vsaki čas;
v svoje krilo skrij nas milo,
kadar pride smrt po nas.

CHISHOLM, MINN. – Piše Mary Knaus: Častiti bratje frančiškani! Zopet se hočem pridružiti Kramljanju tega lista. Ni lepo povedati, da pri nas v Minnesoti imamo še vedno (začetka maja) dosti snega in precej tudi mrzlo vreme. Prav radi bi ga kam drugam poslali, pa se nikakor ne da od nas. Včasih je bila tudi tukaj že lepa zelena salata, pa Bog že ve. Kakor je celi svet ves v nesporazumu, tako je pa tudi vreme. Pa upajmo, da se nas bo vse glih Bog usmilil.

Prišel je najlepši mesec maj, Materi božji posvečen, in otroci se spominjajo svojih mater, kar je lepo. Dobra mati je vredna lepih daril. Pa še to se mi jako lepo dopade, namreč taka mati, kot je Mrs. Julia Breznik, ko se tako zaveda in ljubi svoje otroke, ki je k meni prinesla za dva apostolata rekoč: "Ta mesec je mojega sina in hčere rojstni dan in bom dala za njih za apostolat."

Sedaj se še zapomnim moje nepozabljene prijateljice Josephine Vesel, ki jo že leto krije črna zemlja. Upam, da je vesela pri Materi Mariji.

CLEVELAND, O. – Piše Jakob Resnik: Spoštovani! Sporočam veliko nesrečo, katera me je zadela. Dne 28. aprila je šel moj nečak, Stanko Resnik, na delo v tovarno. Po nesreči je bil blizu ognja čistil posodo z gazolinom. Gazolin se je vžgal in v trenutku je bil ves v plamenih. Vsa obleka je na njem izgorela. Čez 9 ur je v bolnišnici umrl v groznih bolečinah. Bil je v Ameriki 71 dni.

Zapuščca soprogo in sina starega 8 mesecev. Star je bil 28 let. Težak udarec za mene. Vsi žalujejo za njim. Zato prilagam denar za sv. maše za pokojnega. Priporočam ga v molitev vsej samostanski družini. Njemu pa naj bo mirna ameriška zemlja.

Na svidenje 1. julija – upam, ker takrat se priredi splošno romanje društev najsv. Imena iz Amerike.

SOUDAN, MINN. – Piše **Mary Erchul**: Častiti očetje! Sporočam žalostno vest, da je umrla Mrs. Marko Težak na nagloma v petek, 5. maja. Zadelo jo je srčna kap. Ker je bil ravno prvi petek, je bila zjutraj še pri maši in pri spovedi in pri svetem obhajilu. Ob pol desetih je izdihnila svojo dušo. Bog ji daj večni mir. Ona je bila tudi naročena na list Ave Maria in ga zdaj ustavite, kadar naročnina poteče. Mr. Težak še živi, pa ne more čitati, ker je v visoki starosti.

HIBBING, MINN. – Piše **Frances Bachnik**! Velecenjeni gospod! Naročnina Ave Maria lista mi je potekla. Vam po-

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

FRANK GORENC, Hampshire, Ill.
ANTONIA STUBER, Cleveland, O.
WILLIAM KARNAHAM, Cleveland, O.
JOHN MLAKAR, Chicago, Ill.
JOHN TURNER, Chicago, Ill.
ANNA GOLE, Cleveland, O.
MARY CIMPERMAN, Cleveland, O.
ROSE CIMPERMAN, Cleveland, O.
JOSEPH PONIKVAR, Forest City, Pa.
JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
Dr. MARIJE POMAGAJ, Chicago, Ill.

šiljam zopet za eno leto. Ne bi mogla biti brez tega lista, ker ga tako lepo uredite, da se tako lepo učimo, kako moramo živeti. Bog Vas živi še mnogo let!

Prosim, da bi mi poslali bukve "Zdravnik moje duše", če jih imate. Dajte poslati, prosim, pa Vam bom denar poslala, ko bom dobila molitvenik.

BESSEMER, PA. – Piše **Jakob Leskovec**: Dragi očetje frančiškani! Najprvo se Vam zahvaljujem za vso potrpežljivost. Sedaj pa razložim, za v kak namen Vam pošiljam ta denar. Ne vem, koliko časa bom še živel na tem svetu. Po boljši spoznanosti brez sv. vere in molitve nisem bil. Tako pa tudi, ko svojo dušo izdihnem, da brez molitve ne bi šel iz tega sveta, zato se priporočam sv. Cerkvi za Gregorijeve maše po moji smrti.

(Med tem ko je Mr. Leskovec nam pisal in prosil za gregorijanske sv. maše, ki naj bi se opravile zanj po njegovi smrti, ga je že Bog k sebi poklical. Gornje pismo je torej njegova zadnja prošnja. Glejte, kako je dobri mož lepo poskrbel, da bi ne bil po smrti pozabljen. – Očetje frančiškani.)

LITTLE FALLS, N.Y. – Piše **Frank Gartner, Sr.**: Dragi očetje frančiškani! Priloženo Vam pošiljam za tri svete maše pri Marija Pomagaj oltarju. Kar bo pa več, pa prižgite lučke pred Marijo Pomagaj in pred presv. Srcem Jezusovim, vsaki dan eno – vse za mojo pokojno ženo Frances Gartner, ki je umrla dne 4. maja, 1950, po kratki in hudi bolezni v tukajšnji bolnišnici. Zapuščca žalujočega moža, 3 sine in eno hčer – vsi so poročeni – in 7 vnukov in očeta in 'stepmother', sestro Rafaelo Lovrin in več sorodnikov. Ob smrti je bila stara 54 let. Jo priporočamo vsem v molitev. Bog ji daj večni mir in pokoj in večna luč naj ji sveti.

WHITEVILLE, N. CAROLINA. – Piše **Matija Mavec**: Prečastiti očetje frančiškani! Se Vam prisrčno zahvalim za list Ave Maria, katerega prejemamo že od

januarja. Gotovo so za to posredovali naši frančiškani, n. pr.: fr. Bazilij in ostali, s katerimi smo se skupaj vozili proti Ameriki. Zato tudi njim prisrčna hvala. In cela naša družina jih prav lepo pozdravlja.

List Ave Maria je zelo lepo berilo, iskreno in tudi zanimivo. Ko smo odprli februarško številko, smo takoj zagledali na sliki p. Fortunata ter ostalo skupinico frančiškanov, ki jih tudi že poznamo. Kakšnega bi zelo radi zvalili sem v naše nove južne kraje, ki so v verskem oziru zelo žalostni. Je še vse bolj misijonsko. Tako si želimo enega slovenskega duhovnika. Ko bi nas Bog uslišal.

NEW MIDDLETOWN, O. – Piše Ivana Plečnik: Častiti! Po naročilu pokojnega g. Jakoba Leskoveca, iz Bessemerja, Pa., pošiljam dodatno pet dolarjev za sv. maše, za katere je preje sam poslal.

Imenovani je v sredo, 17. maja, umrl in danes je pa bil njegov pogreb. Umrl je previden s sv. zakramenti. Zadnje tri tedne je hudo trpel, pa je Bogu vdan voljno prenašal.

V nedeljo, par dni pred smrtjo, mi je rekel: "Za mojo osebo mi ni žal, da grem iz tega sveta. Bodo še hude stiske, vojske, ker svet noče spoznati svojega Stvarnika in njegove zapovedi. Več ko je šol, bolj ko študira, bolj neumno drvi v propast. K Bogu Stvarniku se pa noče obrniti in to bo njegova poguba, če se ne okrene."

Bil je globoko veren krščanski mož, ki je gledal, da se je v družini po stari slovenski navadi molilo.

Prosim, sporočite to tudi fr. Tadeju Trpinu, ki mu je v sorodu.

P.S. Pozdrav patru Odilu Hajnšku in T. Trpinu.

INDIANAPOLIS, IND. – Piše Rose Česalk: Spoštovani urednik! Ko je pred kratkim moja hčerka zbolela hudo – bilo je ravno krog polnoči, ko je vsa družina spala – nisem vedla za nobene pomoči. Prosila sem Mater božjo, da bi prosila Boga, da se bi ji izboljšalo. In bila sem

res uslišana. Obljubila sem Materi božji, da se bom javno zahvalila. Zahvalim se ji in pošiljam dva dolarja za svečke za duše v vicah, en dolar za Koledar Ave Maria, sedem dolarjev pa za dar listu Ave Maria.

NORTHOME, MINN. – Piše Anna Plemel: Predragi v Kristusu! Letos nismo mogli vsako nedeljo k sveti maši. Včasih ni kara zastardala. Enkrat je šla v sneg, ko brek ni dobro delal. Sva s sinom šla 4 majle nazaj k nogam, ko je bilo 25 pod ničlo. Mislim, da bo zdaj boljše, ko smo karo prečenčali za drugo boljše.

List tudi prejemam redno. Tudi "Tretjeredniške misli" so zopet prišle. Bog lonaj.

Letos je bila tako huda zima. Še začetka maja je bil zelo mrzel sneg, pa še zdaj (17. maja) je bolj mrzla sapa pa mokra. Trava se je začela malo zeleniti.

za naše pokojne naročnike

JAKOB LESKOVEC, Bessemer, Pa.
 Mrs. MARKO TEŽAK, Soudan, Minn.
 FRANCES GARTNER, Little Falls, N.Y.
 MARY KORENCHAN, Chicago, Ill.
 MARY PERUŠEK, Detroit, Mich.
 ALJZIJA SLAK, Cleveland, O.
 GEORGE, INTIHAR, West Park, O.
 MARY ZABUKOVEC, Cleveland, O.
 JOSEPH KMET, Cleveland, O.
 JOHANA ARKO, Cleveland, O.
 JOŽEFA POJE, Brooklyn, N.Y.
 ROSE HABJAN, Glendale, N.Y.
 MARY LUSTIG, Brooklyn, N.Y.

Bog jim daj večni mir!

Krave se pasejo, ta staro travo jedo, ko lani niso čisto pojedle. Se je posušila, pa pustim, da kar jedo. Malo pa še futuram in v Zakljih kupim zmleto žito.

Bog dal, da bi zdaj rastle. Eni so rekli, da bo kar zima naprej, eni da bo zadnji dan. Bog ve, koga nas še čaka. Bog daj, da se na dobro obrne, posebno pa za srečno zadnjo uro in za milostno sodbo božjo se Mariji priporočamo in za vse dobro za dušo in telo.

PUEBLO, COLO. – Piše Alojzija Jalovec: Častiti! Sem obhajala rojstni dan 6. maja – 80-letnico. Molim za ljubo zdravje, da bi še par let živela, ali oči mi pešajo. Molite zame, Fater Šircel. Me poznate, sem bila pri Vas 4 dni z Mrs. Frances Jalovec iz Argo, Illinois, Vašo staro prijateljico. Frances in Lojz sta moja žlahta. Moj mož in Lojz sta bila brata. Oh, kako sem bila vesela, ko sem bila pri Vas! Smo šle vsako jutro k sv. maši. Smo malo kenale in grozdje sem Vam obirala. Ste nas peljali domov. Ste rekli: "Čakajte malo, grem malo potrkatvat." Pa ste šli gor, pa ste malo potrkalivali. Oh, kako smo bile vesele. Lepo je bilo, lep glas imajo zvonovi. Oh, ko bi bilo malo bližje, bi bila vsako nedeljo v Lemontu, ali sem predalet. Jaz sem bila vesela, sem se počutila, kot bi bila 20 let stara. Postregli ste nam gud. Oh, ko bi jaz še enkrat mogla priti do Vas v Lemont, da bi pokleknila pred ljubo

Marijo lemontsko in bi goreče molila zase in za svojega sina.

NEW MIDDLETOWN, O. – Piše Janez Mihelich: Cenjeni očetje frančiškani! Le Marija ima še moč potolažiti jezo božjo in sprostiti grešnikom kesanje. Ona svari svet, naj prenehajo žaliti Boga. Tukaj v Ameriki se vsaj Marijino ime ne sramoti kakor se v Evropi. Po prvi svetovni vojni so bili Rusi pri nas za graničarje. Se jih je več poročilo pri nas, pa ravno zaradi vere jim je bilo težko, ker so morali pristopiti v katoliško Cerkev. Eden je rekel: "Če je vaša vera prava, zakaj pa pri vas tako Marijo hvalijo?"

Žalostno je danes na svetu, ko nam pretijo še hujši časi, kot smo jih že doživeli. Ljudje kar ne nehajo s to strašno bogokletvijo. Da bi se le delavec spomnil, koliko dobrot sem že prejel iz božjih rok, kako lepo bi bilo na svetu; namesto kletve hvaležnost. Saj je Jezus več zaslužil s trpljenjem, kot je Adam z grehom zgubil. Marijo prosimo, da se spokorimo, dokler je še čas.

CLEVELAND, O. – Piše Catherine Jakšič: Predragi mi fadri frančiškani! Tudi jaz se pridružim v sklad za dom, da bi se shajali k Mariji in bo nas tolažila. Tudi jaz upam, da bom prišla k Mariji v Lemont.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

DAR LISTU—Po \$7: R. Cesnik; po \$4: C. Jeglič; po \$2.50: J. Turner; po \$1.50: F. Pecnik; po \$1: J. Simc; po .50¢: M. Erchul, A. Oratch, C. Dermez, M. Markovich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO—Po \$10: J. Mihelich; po \$5: T. Habjan, F. Holesssek, A. Muha, H. Nahtigal, C. Jeglič; po \$4: T. Archul, Mrs. Levlar; po \$3: M. Grill; po \$2.50: Mrs. Derganc; po \$2: Mr. Mrs. Peterka, J. Perusek, A. Plemel, I. Filipčić; po \$1: M. Kostansek, A. Oratch, K. Lopić, F. Yenka, C. Kalan, H. Dolinar, J. Cercek, J. Drasler, M. Lovsin, A. Vidmar.

ZA APCSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$60: J. Repez; po \$20: J. Mlakar, M. Lupina,

A. Kegelj; po \$10: T. Rezonja, P. Jacobovich, M. Gregorash, F. Dragan; po \$1: C. Kalan.

ZA BARAGOVO ZVEZO—Po \$3: M. Krance; po \$2: M. Schuster; po \$1: J. Zaman.

ZA ROMARSKI DOM—Po \$10: F. Juris, A. Gole, J. Mihelich; po \$5: F. Gozenc, A. Stuber, W. Karnahan, J. Mlakar, J. Turner, L. Jelenc, M. Cimperman, R. Cimperman, J. Ponikvar, L. Pichman; po \$4: M. Kostansek; po \$3: A. Vahcic, M. Mohorcic; po \$2: M. A. Florijance, A. Velbel, M. Belec, Mrs. Volsic, Mrs. Petrovic, Mrs. Sluga, M. Grill, A. Starc, Mrs. Kegelj, G. Simc, Mrs. Tomazin, M. Kre, L. Zefran, A. Jerin, A. Stivenc; po \$1: Mrs. Bonca, M. Starc, C. Gradishar,

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

Mrs. Zolokar, P. Prah, J. Prah, J. Oblak, J. Zeleznikar, Mrs. Gottlieb, A. Kavcic, M. Kregulj, L. Mladic, L. Kozek, Mrs. Perko, Mrs. Stimec, L. Jurjovec, T. Kremesec, F. Kremesec, M. Loncar, B. Sajovec, J. Tursic, M. Stopar, Mrs. Menzinger, Mrs. Grimsic; po .50¢: Mrs. Cernic, Mrs. Kozjak.

ZA LUČKE—Po \$10: R. Ovca, M. Knez, A. Cherne, F. Juris; po \$7: M. Ciuha; po \$5: T. Kozar, F. Hocevar, M. Dolinsek, A. Bon, F. Cerar, J. Petrincic, M. Narobe, P. Brajkovich, M. Smole, A. Nemgar, M. Hocevar, R. Kaplan, J. Gornik, J. Bradac, L. A., J. Strah, Mrs. Makse, N. N., J. Pianeckii, J. Tursich, J. Saletel, G. Gorsin, M. Zakrajsek, B. Naglich, J. Habjan, J. Vidmar, J. Perko, L. Gregorich, A. Bogolin, M. Skufca, A. Habjan, F. Shenk, A. Ellenich; po \$4: F. Slenc, M. Hocevar, Mrs. Levar, K. Lopic; po \$3: S. Ursich, F. Becjan, M. Oblak, J. Peterlin; po \$2.50: J. Bucar, C. Ferk, J. Zupancic, H. Nahtigal, U. Erhatich; po \$2: J. Mihelic, F. Orazem, I. Slak, A. Lim, M. Vogric, J. Pavlinac, K. Judnik, G. Debevc, A. Gorjanc, A. Macek, J. Klanich, S. Zerdin, U. Ahlin, Mrs. Pavcek, J. Perme, F. Holst, M. Gorup, J. Skufca, F. Susha, P. Jelar, A. Zakrajsek, A. Stopar, M. Cimperman, M. Race, K. Mihelic, Stimetz, M. Volkar, M. Gerl, J. Sernel, H. Zgajnar, F. Novak, F. Klancar, F. Gartner, J. Mlakar, R. Cesnik, A. Kuhar, D. Hudolin, Mrs. Foys, K. Sajer, A. Plemel, M. Hren, J. Perusek, T. Rolich, M. Frankovich, F. Cimperman, A. Mavko, M. Kovach, L. Seliskar, H. Bachnik, A. Kovacic, A. Kozlevcar, M. Modic, M. Zugel, F. Osaben, C. Kovacic, I. Nakrst, M. Kobal, A. Vahcic, F. Kastigar, M. Stimac, M. Erchul, A. Merkun, H. Marn, F. Hribar, M. Milavec, F. Skulj; po \$1.50: U. Pozarelli, F. Sme, F. Gosar, A. Konchan, T. Gregory, K. Kepic, M. Verderber, M. Bespodec; po \$1: F. Tolar, M. Ipavec, J. Serich, K. Kucic, F. Oblak, M. Simoncic, M. Ludwig, C. Drobnik, F. Plautz, M. Strell, M. Perse, J. Bergles, P. Podgornik, A. Ferenchak, Mrs. Kerzic, M. Udovic, M. Klemenc, T. Grum, A. Ursic, T. Habjan, M. Sternisha, M. Klun, A. Pelcic, A. Malesic, A. Zlogar, J. Habjan, M. Schnellcr, M. Posak, A. Cerar, Mrs. Lovsin, A. Zorman, J. Drasler, M. Lovsin, H. Somrak, A. Drabnic, J. Petrincic, J. Buchar, M. Tavcer, A. Ban, T. Peterlin, J. Pucelj, A. Jerman, F. Ramovsek, A. Nosan, M. Kavas, M. Vercek, J. Koren, Burgstaler, M. Matkovich, A. Drilc, A. Molk, J. Cercek, M. Yugovich, R. Francel, T. Derchar, T. Rosam, M. Tomsic, F. Gruden, A. Hoffman, A. Pogacnik, M. Kozelj, M. Bukovnik, J. Taucher, B. Strahan, K. Bicek, M. Jelenc, M. Habjan, F. Petric, M. Oavornik, A. Strajner, V. Breznik, T. Potokar, J. Zoman, H. Mozina, M. Marino, K. Bartol, F. Primozic, J. Okorn, F. Petrovic, T. Sulzer, R. Usnik, L. Kovac, C. Kalan, M. Perusek, J. Ursic, M. Selak, Cimperman Fam., c F. Godic, A. Ellenich, Mr. Horn, K. Linar, M. Alduk, A. Oratch, M. Sporar, R. Kukuljan, L. Erlach, H. Stampfel, J. Skufca, A. Kozel, P. Prah, J. Sustarich, H. Pelich, B. Sertich, M. Meznarich, F. Snrekar, A. Miklavcic, M. Krasovec, A. Sajovec, M. Ludwig, M. Marino, F. Gregorich.

ZA SVETE MAŠE—Po \$25: M. Sarsha, C. Sturm; po \$20: C. Stupca, J. Ponikvar; po \$16: M. Kostansek; po \$13: A. Bradach; po \$12: J. Berus, M. Mohorcic; po \$10: M. Gregorka, J. Jeras,

M. Kostansek, M. Haklin, Mrs. Lakse, I. Plecnik, A. Gole, F. Jenko, F. Simoncic, J. Bradac, A. Mucha, A. Mavko, J. Anzlovcar; po \$9: M. Erchul, M. Anzlovcar; po \$7: M. Krasovec, A. Konich, F. Brooks; po \$6.50: H. Dolinar; po \$6: J. Skufca, M. Narobe, T. Zlogar, F. Petrovic; po \$5: M. Russ, H. Mutz, M. Kremesec, J. Gallchnik, J. Perusek, J. Cimperman, L. Mladic, M. Lopec, J. Ponikvar, M. Drasler, F. Gregorich, J. Zabukovec, M. Shircel, F. Juris, A. Jalovec, J. Resnik, A. Jesenko, A. Bogolin, I. Ploscnik, J. Savisnik, M. Drobnick, A. Barbozich, T. Archul, M. Habjan, S. Kerch; po \$4.50: M. Schuster, M. Macek; po \$4: A. Kozel, Mrs. Pucel, M. Kavas, A. Strajnar, F. Stanich, Mrs. Korsak, M. Selak, M. Cimperman, M. Hocevar, M. Novlan; po \$3: A. Skedel, F. Fugger, M. Nartnik, R. Birk, F. Holst, C. Kolesar, F. Klancar, F. Gartner, M. Trusnik, A. Kukar, M. Lupsina, G. Salmich, Mrs. Kaucic, M. Koparc, A. Komatar, B. Omahne, B. Naglich, A. Miklic, T. Sauli, M. Karsnik, M. Kosem, A. Zakovic; po \$2.50: M. Selak, A. Volk, M. Galightly, M. Slugec, M. Stimetz; po \$2: A. Krec, M. Lucas, W. Pazel, J. Crsek, L. Kastigar, F. Jalovec, F. Tolar, F. Oblak, A. Muhic, A. Stariha, M. Betchie, M. Strell, F. Bittenc, J. Peternel, C. Bokal, J. Kmet, U. Pozarelli, Mrs. Levar, J. Miks, A. Ban; T. Peterlin, M. Mlakar, A. Nosan, J. Koren, A. Gorinsich, A. Kremesec, M. Mencinger, H. & I. Stelina, F. Horvath, J. Turner, P. Prah, M. Yugovich, B. Gerzin, A. Bosnar, M. Horvat, A. Habjan, A. Medvedsek, T. Kozar, M. Kucic, J. Jelenich, C. Kalan, C. Traynor, T. Bole, F. Fink, J. Simec, H. Pelich, V. Ruppe, S. Ursich, J. Puhek, A. Macek; po \$1.50: M. Zerovnik, F. Gruden, L. Kosmerl; po \$1: Mr. Mrs. Setina, R. Zlogar, J. Zlogar, A. Sulzer, H. Zore, M. Smith, M. Tezak, M. A. Hocevar, F. A. Hocevar, F. Gorenc, F. Skulj, V. Kalan, A. Oratch, M. Klun, Mrs. Toljan, M. Valetic, J. Drasler, M. Lovsin, M. Fraus, L. Yeager, C. Gregory, A. Pucelj, I. Pucelj, A. Stiglich, A. Terlep, Mrs. Roitz, M. Gregorich, A. Drilc, A. Plemel, J. Znidarsic, M. Gregorash, A. Muhic, T. Zlogar, U. Ambroz, M. Marino, A. Ellenich, M. Miklavcic, T. Sulzer, A. Mlakar, F. Dragan, M. Perusek, Cimperman Fam., F. Godic, J. Vidrich, F. Blatnik, P. Prah, A. Markoja, J. Pendergast.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se nebeškemu Očetu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu in škofu Baragu za prejete milosti:

Mrs. J. Pucel, Terezija Peterlin, K. Sojer, Mary Kozelj, J. Skufca, Katie Kepic, Mary Lovšin, Jennie Puhek, Mary Bolec, Theresa Habjan, Matt Kremesec, Mr. in Mrs. Anton Kremesec

CENIK MOLITVENIKOV DEVOCIONALIJ

1. Slovenske molitvenike imamo:

ZDRAVNIK MOJE DUŠE, vsebuje skoraj 400 strani, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z rdečo obrezo..... \$ 1.75.

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehкими platnicami in navadno obrezo - namenjen posebno za take, ki imajo dobre oči..... \$ 1.00.

OBREDNIK III. REDA, s papirnatimi platnicami.. \$.50

2. Imamo v zalogi tudi ROŽNE VENCE različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$ 3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$ 3.00 in \$ 5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

AVE MARIA PRESS

BOX 608

LEMONT, ILLINOIS

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois